CD GAMES

84 oldalas lap végigjátszásokkal, megoldásokkal, cheatekkel és teljes guide-okkal. Minden alkalommal teljes játék mellékletel.

Ízelítő nemsokára megjelenő számunk tartalmából:

Knights of the Old Republic
Beyong Good and Evil
Deus Ex 2
Lords of Everquest
Armed and Dangerous
Spellforce
Legacy of Kain Defiance
Silent Storm
Sinpson Hit and Run
X2: The Threat

Teljes játék magyar nyelven:
Emergency - Fighters for Life

Az iránytű a játékok világában, amit eddig kerestél!

Keresd az újságárusoknál!

www.cdgames.hu

pc. games

ajándék 36 oldalas novella melléklet

KUCHERA ÁTIRATOK

GÁSPÁR ANDRÁS NOVELLÁJA

004... A SZERZŐ ELŐSZAVA

005... BEVEZETÉS A HAEGEMONIA UNIVERZUMBA
a Kirajzás c. kötet eredeti koncepciója alapján

010... SOLON HAGYATÉK - A Kuchera átiratok

010... I. SZÁMÚ DOKUMENTUM - JEGYZŐKÖNYV
Eidolon Alfa szektor, Éden bolygó, zulu 1300

016... II. SZÁMÚ DOKUMENTUM - FEDÉLZETI NAPLÓ
2116 november-december

016... *2116 november 24 - Ravalon rendszer, Kilo Omega szektor - zulu 2246*

017... *2116 november 25 - K'auna rendszer, Tango Dzéta szektor - zulu 2316*

017... *2116 november 26 - Rissim rendszer, Charlie Bravo szektor - zulu 1744*

019... *2116 november 27 - Tiramon rendszer, Papa Delta szektor - zulu 1359*

019... *2116 november 28 - Achernar rendszer, Eridani Alfa szektor - zulu 0544*

021... *2116 november 30 - Névtelen-01 rendszer, Tango Xi szektor - zulu 0834*

023... *2116 december 1 - Névtelen-01 rendszer, Whiskey Lambda szektor - zulu 2202*

025... *2116 december 5 - Névtelen-07 rendszer, Hotel Kappa szektor - zulu 0650*

025... *2116 december 7 - Névtelen-11 rendszer, Tango Pi szektor - zulu 2129*

026... *2116 december 8 - Névtelen-12 rendszer, X Ray Epszilon - szektor - zulu 0017*

027... *2116 december 9 - Seginus rendszer, Lima Kappa - szektor - zulu 0915*

028... *2116 december 11 - Chi Cygni rendszer, Whisky Delta szektor - zulu 1848*

030... *2113 szeptember 17 - Tau Quemada rendszer, Foxtrot Omikron szektor - zulu 1639*

A PC.GAMES melléklete, kizárólag a lappal együtt forgalmazható!
A mellékletben közölt írásokat szerzői jog védi, további felhasználásunk csak a kiadó írásos beleegyezésével történhet.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Alább a Haegemonia és a Solon hagyaték játszható és viszonyát igyekszem tisztázni. Azok, akiket csak a sztori érdekel, nyugodtan átugorhatják ezt a részt – a többieknek, akik a megismerés solon útját járva ide is követnek, csak annyit igérhetek, hogy nem fogom feleslegesen vesztegetni kikapcsolódásra szánt idejüket.

Kezdetben vala a Haegemonia: az Univerzum Légiói, és annak regényes feldolgozása, a Haegemonia: Kirajzás'. Utóbbi munkálatai a fejlesztéssel párhuzamosan zajlottak, így elsődleges forrásául nem a kész játék, hanem annak Peller László, Gonda Zoltán és Deierl András által készített ún. tervezői dokumentációja szolgált. Egyes motivumok – különös tekintettel a solon Leviatánra és a darzok Armadára – a regény elidegeníthetetlen részévé váltak, mire kiderült, hogy a program végleges verziójában nem jutnak szerephez. Mivel az idő rövidsége a teljes átdolgozást eleve kizárta, az apróbb eltérések tudatos felvállalása mellett döntöttünk, és megállapodtunk, hogy a komolyabb ellentmondásokat (ha léteznek ilyenek) az akkor még csak esetfogségként létező kiegészítő kerettörténetében küszöböljük ki.

Az azóta eltelt egy év alatt számos apró ellentmondásra derült fény, az egyetlen igazi problémát azonban a Solon hagyaték címszereplője, az idegen csúcstechnológia jelentette. Bevezetése új színt vitt a játékba, de oly mértékben veszélyeztette annak egyensúlyát, hogy nem engedhettük végleg szabadjára a Haegemonia univerzumában. A kerettörténetre várt a feladat, hogy felbukkanására és eltűnésére megfelelő magyarázatot adjon – így született a Kuchera átiratok, mely az alapötlet és központi karakter szintjén a Kirajzás óta foglalkoztatott.

Az elbeszélés a regény cselekményére épül, itt-ott azonban egészen a regény eredeti koncepciójáig kénytelen visszanyúlni – nem túl következetes, de célravezető módja az összefüggések tisztázásának, melyek a Kirajzásban, szándékosan vagy szándéktalanul, homályban maradtak.

A Kuchera átiratok a folyamatos fejlesztői kontrollnak köszönhetően sokkal szorosabban kötődik a játszható Solon hagyatékhoz, mint elődje a játszható Haegemoniához. Gyakran utal a többjátékos környezet és az egyjátékos hadjárat eseményeire, az olyan kulcspontokon pedig, mint az Éden lerohanása, a Diane startja vagy a Béta rendszer ostroma, konkrét küldetések formájában is kapcsolódott volna az utóbbihoz.

A folytatás mindenki számára ismeretes: a Solon hagyaték az európai kiadó akaratából – az amerikai kiadó kifejezett óhaja és a készítők jobb meggyőződése ellenére – egyjátékos kampány és kerettörténet nélkül jelent meg. Ezen a tényen már nem változtathatok, kimondhatom viszont, amiről az ügyben leginkább érintett fejlesztőknek hivatalból hallgatniuk kell: nem az ő hibájuk, hogy így alakult. Épp ellenkezőleg. A meccs félidejében rájuk zúdult csapás és a szűk határidő ellenére tudásuk legjavát nyújtották, és az elfogulatlan (értsd: végfelhasználói) értékelés szerint stabil, jól kiegyensúlyozott, remekül játszható programot építettek a Haegemonia alapjaira.

Mindezt azért bocsátottam előre, hogy olvasóim értékén kezelhessék a tanulságot, melyre a Haegemonia, majd a Solon hagyaték bedolgozójaként tettem szert: a piacra kerülő játékok tartalmáért és minőségéért a készítők csak közvetve felelősek. Ők gályázunk és kockáztatnak, dönteni azonban a kiadó dönt – egy szakmai és esztétikai ítéletében bizonytalan, rendszerint csődközelben kövá lygó szervezet, mely a közönség és az alkotók javánál, sőt, saját hosszú távú érdekeinél is előbbre tartja napi bevételét. Fentiekkel természetesen a honi számítógépes sajtó képviselői is tisztában vannak. Így maradtak kisebbségben azok az "elfogultan" kritikusok, akik az egyjátékos hadjárat hiánya miatt összes újításukat (pályák, hajók, technológiák, taktikák, funkciók, stb.) együtt temetnék a Haegemonia multiplayerre kihegyezett változatát. Az eredeti programot épp a többjátékos mód hiányosságai miatt osztották annak idején, de miért pont most lennének következtetések? Elvégre csupán félszáz ember[1] beleértve a két projekt összes közreműködőjét – azokat is, akik már nincsenek velünk, vagy ezután lépnek új utakra[2] három és fél évnyi munkájáról van szó.

A Digital Reality illő alázattal fogadja a jogos kritikákat, az igaztalan, olykor nemtelen vádakra pedig (Karácsony volna, vagy mi) mentegetőzés helyett gesztussal, a kiegészítő kerettörténetének közreadásával felel. Folyamatosan bocsátja a rajongók rendelkezésére azokat az eszközöket és forrásokat is, melyek a Solon hagyaték egyjátékos hadjáratát – akár az általunk tervezett formában – rekonstruálhatóvá teszik.

Hogy utóbbi megéri-e a fáradtságot, ki-ki eldöntheti a fiókfogságból frissen szabadult Kuchera átiratok alapján, melyhez ezúton kívánok kellemes szórakozást.

GA
2003 december

BEVEZETÉS A HAEGEMONIA UNIVERZUMBA

a Kirajzás c. kötet eredeti koncepciója alapján

A 22. század hajnalán, fajunk kozmikus terjeszkedésének korai fázisában járunk. Az ember sikeresen benépesítette a Holdat és a Marsot, tanyát vert az aszteroidaövezetben, és telepeket létesített a nagybolygók ipari tevékenységre alkalmas holdjain is. A naprendszer határán felfedezett térid ő-anomáliák vizsgálata tudományos áttöréssel kecsegtet, és mind közelebb hozza az első csillagközi utazás pillanatát… fajunk egysége azonban nem egyéb illúziónál, melyet újra és újra megcsavar a Föld és a Mars közt állandósult viszály. Az évtizedes feszültség egy oktalan provokáció, a 2104-es béketárgyalásra tartó marsi küldöttség elpusztítása nyomán fegyveres konfliktusba torkollik: kezdetét veszi a polgárháború.

A történet földi hőse, a gyermekkorában elárvult Jack Garner korvettkapitány három évvel később lép színre. Naprendszer határvidéken járőrző hajóit vészjel szólítja a Thule szektorba… és mire észbe kap, részesévé válik a következő provokációnak, mely a nemrég hatályba lépett fegyverszünetet, közvetve az emberfaj két fő ágának lassú megbékélését fenyegeti.

Garner régi ellenfele, a szemreváló *homo marsiensis* Nilea Cortilliari látszólag oktalanul nyit tüzet a szektor térid ő-anomáliáját vizsgáló ürlaborra, a csapda kiagyalója mégsem ér célt, mert figyelmen kívül hagyta az emberi tényezőt: a gyülölségből fogant románcot, mely a Titán töltőállomásán szövődött a két kapitány között. Garner, aki érzelmi kötődés hiján azonnal tüzet vezényelt volna, így ösztöneire hallgat, kivár… és ezzel akaratlanul bár, de megpecsételi mindkét járőr sorsát. Az állomást elpusztító idegen hajó meghajtás és fegyverzet dolgában messze felülmúlja őket… és immár az összes szemtanúval végezni akar.

Az egyenlőtlen küzdelemben ismételten megmutatkoznak emberi természet nemesebb vonásai. Garner a veszéllyel dacolva vontatóra veszi a marsi vezérgépet, és mikor hajóját végzetes találat éri, Cortilliari sem hagyja a sorsára őt: zárótüzével kitérésre kényszeríti a láthatatlanul támadó idegent,

[1] 2002 decemberében jelent meg; a Haegemonia deluxe csomagjának részeként máig hozzáférhető. Rövid összefoglalását a kiadvány Bevezetés a Haegemonia univerzumba című fejezete tartalmazza

[2] beleértve a két projekt összes közreműködőjét - azokat is, akik már nincsenek velünk, vagy ezután lépnek új utakra

mely a Garner korvettjéből kivetett reaktor robbanásakor kisebb sérülést szenved.
Az anomália felé visszavonuló ellenség biogén sugárzással próbálja elroncsolni a túlélők agyszöveteit, Cortilliari és Garner elméjéből azoban csak a tudatos emlékeket sikerül kiégetnie. Utóbbi félholtan is utat talál a marsi vezérhajóba, melyet a szektorból kikormányozva hazai pályára állít… és saját ocsémtartalékával tartja életben a túlélőket a mentőosztaggal való találkozásig, mely számára – látszólag legalábbis – a végállomást jelenti.

***

A ceresi békeszerződés hivatalosan is lezárja a Föld és a Mars háborúját. A két társadalom okul a thulei csata példájából; döntésük nyomán az emberiség a bizalom és az együttműködés új korszakába lép.
Nilea Cortilliari féléves kezelése befejeztével visszatér a szolgálaiba, Jack Garner azonban évekre a Mars orbitális gyógyintézetében reked: rekonstrukciós műtétek egész során kell átesnie. Átalussza az emberi történelem addigi legjelentősebb eseményét, a határvidéki anomáliák rejtelyének megfejtését is: energialáusuk nyomán sorra aktiválódnak az ismeretlenek vezető Einstein-Rosen alagutlak, melyeket a közönyelv *féregjáraínak* nevez.
Az újonnan felfedezett rendszerek és világok birtokba vétele folyamatosan zajlik, a kariakok elleni háború javában dúl, és küszöbön áll az első találkozás egy másik, magát darzoknak nevező létformával is, mikor a Mars körüli pályán lábadozó Garner visszanyeri öntudatát. A kriogenikus altatásban töltött esztendők alatt sérülései rendbejöttek, memóriája azonban változatlanul hézagos: alig emlékszik valamire a Thule szektorban történtekből. Közvetlen felettese, Codiaque ezredes világosítja fel, hogy hajóraja a mostanság 1. számú féregjáratnak nevezett Thule anomáliát védelmezte a peremvidék szakaszárjától. Utóbbiak tüleiege oly hatalmas volt, hogy a földiek oldalán beavatkozó marsi járőrt is felmorzsolta. A közelben működő őrlabor legénységével és parancsnokával, a flotfafelderités vezetőjekért elhíresült Szergej Artemovval együtt odaveszett, az anomália azonban sértetlen maradt, és a békefolyamat sem torpant meg – hála Garnernek, aki az asztreoidaövezet határáig vezette a túlélőket hordozó marsi vezérhajót, és kitartásával a naprendszer egész lakosságát lenyűgözte. A mentés megkezdésekor már öntudatlan volt… és valószínűleg örökre az marad, ha Joshimo Sakuzo, a marsi flotta legendás tábornoka érte nem nyújtja oltalmazó kezét.
Garner nem firtatja, mivel szolgált rá a megtiszteltetésre: rémlik neki, hogy a megmentett marsi hajó kapitánya egy hírhedt Sakuzonövendék, bizonyos Nilea Cortilliari volt.
A háború alatt újra meg újra keresztezték egymás útját, többször össze is csaptak, a győzelmet azonban egyikük sem tudta kierőszakolni. A hadműveletek utolsó szakaszában már nem is törekedtek arra, hogy a szó szoros értelmében izekre szaggassák egymást. Ellenségeiknél vetélytársakká, utóbb, a féregjárat csatájában kényszerű szövetségesekké lettek – és az egyesített vezérkar álláspontja szerint elég jól szerepeltek ahhoz, hogy a kariak háborút is közös erővel vívják meg.
A flotta újonnan épült gyorscirkálói egyikét bocsátja a sorhajókapitánnyá előléptetett Garner rendelkezésére, és kalauzról is gondoskodik számára a különc felderítőtiszt, Emil Kucherra személyében. Utóbbi azért kérte áthelyezését az Univerzum Légiójának élére részletesen, hogy felhathassa magánjellegű kutatását a Thule incidens ügyében, mely mentora és példaképe, Szergej Artemov halálához vezetett.
Kuchera vázolja Garnernek az új határvidék feltárképezésének és gyarmatosításának eddigi történetét. Nem hisz a hivatalos magyarázatnak, mely a közelmúlt fegyveres provokációit a Sol kalózainak számlájára írja: az évek során magáévá tette Artemov meggyőződését, aki szilárdan hitte, hogy az emberiség nyomorúságának valódi okozói a naprendszeren kívülről érkeznek, és fájunk elveszejtése a céljuk.
Hogy igazát bizonyítsa, lejátszik társának egy töredékesen rögzített párbeszédét Cortilliari és Artemov közt, melyben előbbi az őrlabor mezőgenerátorainak leállítására és azonnali megadásra szólítja fel az utóbbit. A folytatást elnyomó statikus zörej hipnotikus hatást gyakorol Garnerre, és felelevenít néhányat elveszettnek hitt emlékei közül. Ráébred, hogy Nilea Cortilliari valami okból fontos számára, az érzésnek azonban léptelen nevet adni, és az őket ért támadás természetéről sem szolgálhat konkrét információval. A történtek tovább erősítik Kuchera gyanúját, hogy az őrlabor által észlelt energia-kitörést a féregjárat megnyílása, az állomás és a járőrök pusztulását pedig az azon át érkezett idegen hajó okozta.

***

A következtetések levonása későbbre marad. A gyorscirkáló fogadóbizottság helyett csak sodródó roncsokat talál a Kzolan térségében, a Yarbo felé indulva pedig valósággal belecsöccsik egy Sol ellen vonuló kariak csapásmérő flottába. A küzdelem kilátástalanságát felmérve Kuchera általános riadójelet bocsát ki, és üldözőivel a nyomában a Béta rendszer felé veszi az irányt.
A Béta napja körül keringő, Leviatánnak keresztelt idegen objektumról az első féregjáratexpedíció fedezte fel, megvizsgálni azonban sem akkor, sem azóta nem sikerült. A monstrum önműködő útegei halálos pontossággal tüzelnek a közelébe merészkedőkre – átütik át a legerősebb pajzsokat, kilyuggatják a legszilárdabb páncélzatot is.
Kucherának ezúttal nincs választása. A rendelkezésére álló adatok alapján meghatározza az idegen fegyverzet halálzónájának kiterjedését… és sikeres zsaruforduló hajt végre a vörös vonalon, miközben a lomhább kariak cirkálókat izekre szaggatja a Leviatán zárótüze.
A gyorsnaszád csatalkozik Lindström ezredes harccsoportjához a Khirzaaxk rendszerében, és velük együtt veszi blokád alá a Gamma féregjáratát, melyen érkezésükig egyetlen kariak hordozónak sikerült átlépnie. A Sol védői csatát nyernek, az Univerzum Légiójára azonban újabb, az eddiginél is keményebb küzdelem vár: a távolsági kommunikáció szintjén oly készséges darzokok békeköveiket helyett hadihajókkal jelennek meg az ember felségürében, és hitszegő támadást intéznek a gyanúitlan kolóniák ellen.
Garner átveszi a Gammánál győztes harccsoport parancsnokságát, és ellenségből lett jótevője, az Édent védelmét irányító Sakuzo megsegítésére indul. Kuchera a Béta rendszerében hajtóműhibát jelez, lemarad társaitól, azok távozása után pedig fordulóba kezd, hogy visszatérjen a Leviatánhoz: ösztönei azt súgják, titkának megfejtésével az Artemovtól örökölt kérdésekre is választ kap majd.

***

Az Édenért vívott ütközetben a Légió kóstolót kap a darzok technológiából és harcmodorból. A veszteség óriási, az erősítés érkezéséig maga Sakuzo is súlyos sérülést szenved. Mielőtt tatázisba helyeznék, arra kéri Garnert, segítsen a peremvidéken portyázó Cortilliarinak visszatalálni régi önmagához: magabiztosságának, melyet a Thule szektor csatájában hagyott, a most most zajló háborúban is nagy hasznát venné az emberiség.
Az erőátcsoportosítás még javában zajlik, mikor a figyelőrendszer újabb darzok harccsoportot észlel, mely a Rosca térségén át a Raki felé, a feltételezett kariak honvilág ellen vonul. Garner felismeri a helyzetben rejlő történelmi esélyt. Flottája maradékával a támadók elé vág, a Raki gázóriásainak fedezékéből puszító csapást mér rájuk, és sikerrel köti le őket a kariak védelmi rendszerét.
A visszavonulás parancsot egy szétlhullófélben lévő hajó hidjáról adja ki, a mentőegységben szokás szerint eszmélését veszti, a visszatérésre azonban nem kell újabb négy évet várnia: konténerét Kuchera hajója ragadja ki a harc sűrűjéből, és meg sem áll vele az édeni támaszpontig.
Mire célhoz érnek, a kariakok a vitatott rendszerek mindegyikében felfüggesztik harci tevékenységüket, a Raki negyedik bolygójáról pedig adást fognak a térségben működő figyelőállomások. Megfejtése időbe telik, az azonban máris nyilvánvaló, hogy a kariakok elértették Garner üzenetét… és a két faj viszonyának átértékelésétől sem zárkóznak el.

***

Édenre tizenegy hónappal később, a Légió Raki 4-re delegált tudományos szakértője, Laura Meloni oldalán térünk vissza.
A kariakokkal kötött fegyverszünet alapjaiban rajzolta át az új határvidék politikai térképét: a hadműveletek zóme a darzok befolyási övezettel határos rendszerekben zajlik, kalózokkal és szakadár frakciókkal azonban mindenütt számolni kell, és hónapról hónapra

zavarosabbak a kariak kormányzaton belüli erőviszonyok is.
Mialatt Heinrich Stome, a kolóniák főadminisztrátora fogadja és kórsétára invitálja Melonit, a helyi laboratórium nem mindennapi vendég, az első elevenen elfogott darzok fogadására készül. A teremtmény életereje és agresszivitása minden képzeletet felülmúl: a sztázis felfüggesztésekor kitör a konténerből, a számára mérgező földi atmoszférában is harcképes marad, és már-már felülkerekedik a tábor Garnerrel és Codiaque-kal megerősített személyzetén, mikor a portyáról frissen visszatért Cortilliari lövése elgözölögteti.
A rég várt visszontátásban egyik hősünknek sem telik öröme: a lányt fagyossá, a férfit fanyarrá teltték a tálált megpróbáltatások. Képtelenek feloldódni egymás társaságában; parázs vitájukat a szem- és fültanúk közül egyedül Meloni találja "aranyosnak." A konfliktust tovább mélyíti, hogy Cortilliari részletes jelentést követel Kuchera tevékenységéről, míg Garner nyíltan rokonszenvez az excentrikus kémmel, és hadi helyzettől független elnézéssel veszi tudomásul külön útjait.
Kuchera meghallgatása a papírforma szerint alakul. A felderítő tökéletes érzéketlenséget mutat a katonai protokoll iránt: válaszadás helyett a féregjárat csatájáról faggatja, és Artemov hidegvérű meggyilkolásával vádolja a gyarmati flotta helyettes parancsnokát. Garner tettlegességtől tart, Cortilliari azonban csak tesék-lássék védekezik; mind nyíltan, mind rejtve, hogy az ő emlékei is hézagosak a történtekről.
Ez utóbbi már sok a véletlenekből Kuchera izlésének. Egyhetes eltávozást kér, hogy megszerezhesse a mozaik utolsó darabjait — a bionyílékokat, melyek igazolják a harmadik fél, az emberiség vesztére törő idegen cselszövők létezésének elméletét. Cortilliari visszakézből elutasítja, egykori instruktora, az Univerzum Légiójában rajparancsnokként szolgáló Liana Fordiss azonban hinni látszik Kuchera igazában, és titokban átad neki egy töredéket abból az adatfolyambol, melyet az őrlabor közvetlenül pusztulása előtt sugárzott a féregjárat felé. Azt állítja, hogy a Mars kormányzata évek óta ismeri az Einstein-Rosen-alagutak megnyitásának alternatív módszerét, tudott a harmadik fél létezéséről is, és információkat stratégiai megfontolásból titkolta el a földi adminisztráció elől.
Kuchera látható izgalommal lát az adattöredék elemzésének.
Fordiss éjnek évadján személyesen jelenik meg nála, hogy az eredményről érdeklődjön… a papírforma szerint elhálás helyett azonban tüzpárbaja bonyolódnak, melyben a Fordiss alakját viselő kariak ügynök halálos sebet kap. Kuchera maga sincs túl jó színben, a szakmai önérzet mégis arra indítja, hogy köszönetet mondjon neki. Közli vele, hogy jó nyomon járt, szemét lezárva angolosan távozik… és percekkel azelőtt lép ki a rendszerből, hogy a darzokpárti kariakok Doz R'khar tábornok vezetésével támadást intéznek Éden ellen.
Az ál-Fordiss tetemének felfedezése nyilvánvalóvá teszi, hogy a támadók ismerik Cortilliari harccsoportjának felállását. Garnernek sikerül meggyőznie a lányt, hogy védelmi tervüket e látszólagos hátrányra építsék: a Cortilliari-szárny parancsnokságát a kimondhatatlan nevű Szollosi őrnagy veszi át, és ősei módszerével, a cselfutással élve Éden orbitális lövegeinek tüzébe csalja az ellenséget.
Az ütközetnek a Raki rendszerében átvezényelt szövetséges flotta vet véget, a kariak belháború azonban épp hogy elkerülődött, és Kuchera hűségét illetően is kételyek merülnek fel. Hogy szántszándékkal hagyta-e sorsára Édent, vagy a körülmények szerencsétlen összjátékáról van szó, egyelőre eldönthetetlen – Cortilliari azt sem tartja elképzelhetetlennek, hogy a "spion" kópényeget váltott, és a honi adminisztráció ellen küzdő szakadár frakciók szolgálatában áll.
Laura Meloni, akinek kolóniákon töltött első napja minden várakozást felülmúlóan mozgalmasra sikeredett, csak lézeng az általános zűrzavarban… végül csatlakozik egy biotechnikus csoporthoz, mely a sebesülten fogságba esett R'khar állapotát próbálja stabilizálni. A kariak orvosok érkezésekor már csak hárman állják a sarat, Meloni utolsónak dől ki – de mielőtt megtenné, közli az elképedt idegennel, hogy a történtekben egy csodás baráttság kezdett sejti.

***

A Kuchera elltűnését követő napokban, a kariak közállapotok romlása közepette tovább dúl Garner és Cortilliari maganháborúja. Az éles küldetésekből visszatérve rendszeresen látogatják az édeni támaszpont szimulátorát, ahol eleinte csapattalnul, majd mérsékelten édes kettesben hódolnak a vadászat örömének. A "történelmi" küldetések újrajátszásával Garner szinte észrevétlenül vezeti vissza a lányt közös múltjuk kritikus pillanataiba, a féregjárat csatájába, mely első közös akciójukból közös fiaskójukká lett.
A harc látszatot valósággal összemosó izgalma végbeviszi azt, amire a 22. század orvostudománya nem volt képes: átsegíti a két embert az emlékezet korlátain, és tovább kalauzolja őket, egészen az orvosnalak metszéspontjában lapuló iszonyatig.
A tudományos stáb Meloni vezetésével minden elsuttogott szót és agyi elektromos kilengést rögzít, és a töredékekből sikerrel rekonstruálja a féregjáratból kiemelkedő idegen hajó fantomképét. Erősen emlékeztet a Leviatánra, mégsem azonos vele — sötét tűzkörképének tűnik, és jóval azelőtt megsemmisítette a jelenlévőket, hogy a külső állomások szenzorai ismét riadót jeleznek.
A szakértők a posztjukra sietnek, a szimulátort azonban elfelejtik kikapcsolni, a tovább futó program szeszélye pedig megajándékozza hőseinket azzal a végkifejlettel, mellyel a valóság adósuk maradt. Az állomás pusztulása után együtt fordulnak az Artemov megidézte idegen monstrum ellen, és egymást fedezve próbálják kimenekíteni tüzéből sérült bajtársaikat. Mikor Cortilliari hajtóművei kiégnek, Garner vontatóra veszi, testével óvja a sugárcsapásoktól… és mikor fordul a kocka, Cortilliari saem hagyja a sorsára őt.
Garner, aki időrcos álmaiban gyakorta éli át hajója megsemmisülését, ezúttal túljut a kritikus ponton, a reaktor robbanását megelőző percben érkezik Cortilliari hídjára… és mert számít rá, a végső sugárcsapást is sikerül kimanővereznie, hogy utóbb, a szimulált Mars felé száguldó gép homályában nagyon is valódi csókban forrjon össze választottjával, akitől – ez immár nyilvánvaló – a zordonabb valóság sem tudta örökre elválasztani.
A támadást visszaverő embereket és kariakokat a szimulátorhoz visszatérve ez az idill fogadja. Lélekjelenlétét az előbbiek közül csak Laura Meloni őrzi meg: közli a szövetségesekkel, hogy amint a flottaparancsnok és helyettese művel, a legszentebb győzelmi rítusok közé tartozik… vendégek számára azonban nem kötelező.

***

A darzok és szakadár járőröket kerülgető Kuchera észrevételnél éri el a Beta rendszerét, az Édenen leleplezett kariak kém helyben várakozó társait azonban nem tudja kijátszani. Tűzharcba keverédik velük, pilótafülkéstül kataputált… és mint a pusztulásra ítélt gyorsnaszád robbanása megszabadítja üldözőitől, sikerrel semlegesíti a Leviatán védelmi rendszerét. A kényes művelethez használt kódot az ideúton szintetizálta — hogy megtehesse, azok közé arra kellett rájönnie, hogy az Artemov-féle adás hiányzó szekvenciái a csatában károsodott műholdak memóriája és a sebesültek megnyirbált emlékezete helyett a féregjárat innensó oldalán keresendők. A kulcsot a kariak ügynök adta a kezébe: kívülállóként azonnal felismerte a földi jellemzőire a Leviatán sosem szűnő, a csakértők által elektronikus halandzsának vélt "dünnyögésében." A monstrum vette, és alacsony energiájú sugárzásként a kozmosz egy közelebbről meg nem határozható pontja felé továbbította a bionyítékot, ahogy — ellelől Kucherának immár szemernyi kétsége sincs — az elmúlt pár ezer évben észlelt összes mesterséges jelcsoportlal teszi.
Más szavakkal: nem egyéb óriás poloskánál, mely kozmikus léptékben kémkedik.
Az emberek és a kariakok kozmikus mércén csak az imént kezdtek ismerkedni e régió összes történetével, de máris eleget tudnak a solonok és az arctalanok háborújáról ahhoz, hogy az azzal összefüggő kérdésekben fokozott óvatossággal járjanak el. A kariak ügynök megszerezte a szekvenciát, de visszariadt attól, hogy rendeltetését firtassa. Bomlaszstásra akarta felhasználni, és attól is válik

a számítása, ha Kuchera helyett Stome-hez fordul… az úgynököt azonban egész más fából faragták. Ő válaszokat akar, és célja érdekében sem a szunnyadó poloskát, sem közeli és távolabbi rokonait nem rest felébreszteni.

Mire az elméretezett zsilipen át a Leviatán belsejébe, onnét a híd solon megfelelőjéig jut, a néma vészjelek az egész szektort betöltik. Fokozott készültség sarkallják a darzok hadigépezetet, és a helyszínre csaljék a Thule szektor fantomját is, melyet az arctalanok – a megmaradt solon állomások és hajók felkutatására és ellpusztítására mellett — az értelem felemelkedésének megakadására küldtek a galaxis e szektorába.

Kuchera a felismerés sokkjából ocsúdva fejvesztett menekülésbe kezd a fantom előll, melynek parancsnokában a holtnak hitt Szergej Artemova ismer. Valójában persze nem vele, hanem gyilkosával áll szemben – a mentora alakját elorzó arctalannal, aki az elmúlt évtizedben a Sol rendszer politikai stabilitását próbálta alászni. Maradéktalanul birtokolja áldozata tudását is, az excentrikus kémnel azonban így sem könnyű tartania a lépést. A Leviatán rendszerről rendszerre menekül a maga nyitotta fénygázfeketen át, – százötven parszek mélységig hatol a Darzok birodalom szívébe, mire sikerül visszafordulnia.

Az Édenhez vezető csapást keresve mind több ellenséges jármű figyelmét kelti fel, a darzok nehézipar központjának átszelése közben pedig aktivizálja a rovarnép ítéletnapi fegyverét, a győzhetetlen óriáshajók alkotta, egész csillagrendszerek elpusztítására képes Armadát. Sarkában e pillanattól maga a Végítélet száguld… és nincs erő az univerzumban, ami megfékezhetné.

***

A darzok Armada közeledtének hírére a Sol és a Raki kormányzata általános mozgósítást rendel el. Az Univerzum Légiója Garner és Cortilliari vezetésével, a kariak felségár hátán készül a végső helytállásra… a Leviatán azonban többre hivatott annál, hogy üzött vadként pusztuljon el, és Kuchera tarsolyában is akad még néhány meglepetés.

Az elsőt a solon hajó mesterséges értelmének okozta azzal, hogy kapcsolatot keresett vele: mióta alkotói távozni kényszerültek a kozmosz e szegletéből, a darzokok patrónusai a kommunikáció puszta kísérletét is népirtással büntetik. A Leviatán értékeli az újszülött civilizáció merészségét, és megleppően jól reagál arra a tényre is, hogy azt egy kém képviseli: a solonok szemében a tudás a legfőbb szentség, nem tesznek különbséget beszerzésének erkölcsös és erkölcstelen módozatai közt. Mikor tapogatózó beszélgetéseket ismétellen megkísérli újak, a Leviatán aktiválja fegyverzetét, és tüzet nyit üldözőire. Kuchera az így nyert haladékot a helyzet áttekintésére fordítja, majd a körzet egyetlen zárt rendszere, a fényigázrok lokális hálózatát működtető fekete lyuk felé veszi az irányt. A hajsza részben fénysebességgel cikáznak át a harcra kész földi és kariak hajók között: annak, aki valaha Artemov volt, mindennél fontosabb a Kucherával való leszámolás.A Leviatán mind súlyosabb veszteséget okoz az Armadának. A darzokok maradéka idővel feladja a versenyt, az arctalan cirkáló azonban nem tágít, alantas harcmodorával pedig még a sokat tapasztalt Kuchera sem tud mit kezdeni. Üldözőit és üldöző fej fej mellett érkezik a Piscinis Australival szomszédos Bardo rendszerbe, és csúcsebességgel száguld tovább annak egyetlen fényjárata felé.

A Leviatán fegyverzete kiiktatásával némi előnyhöz jut, és az eseményhorizonttól alig ezer kilométernyire próbát tesz a Kuchera javasolta haltúkanyarral. A Fantom késön észmél, és önnön lendületétől hajtva alábukik a Piscinis Australi gravitációs kútjába, a feketelyukba, ahonnan egyetlen anyagi test számára sincs visszatérés. Elmúlása a külső személyiök számára egy örökkévalóságig tart majd – az, akinek utolsó prédája Szergej Artemov volt, nem egészen így tervezte bevonulását a mindenség történetébe.

Az Univerzum Légiója a darzok felségúrbe veti vissza az Armada hírmondóit, és kariak szövetségeseivel karöltve megkezdi előrenyomulását az ellenséges honvilág felé. A Leviatán nem kételkedik végső győzelmükben, de tisztában van a veszéllyel is, melyet az arctalanok haragja jelent. Búcsút vesz hát Kucheráról, és az új határvidéken túli ismeretlen felé veszi az irányt, hogy a solonok ügyének – mely mostantól az "újszülött" civilizációké is – szövetségeseket toborozzon.

SOLON HAGYATÉK
A Kuchera átiratok

I. SZÁMÚ DOKUMENTUM

JEGYZŐKÖNYV
a Társult Kolóniák Szövetségének eseti vizsgálóbizottsága által
2114 május 16-án rendezett meghallgatásról
Eidolon Alfa szektor, Éden bolygó, zulu 1300

Jelen vannak:

Stome, Heinrich Karl
a Társult Kolóniák Szövetségének főadminisztrátora

Garner, Jack
altengernagy, a szövetségi flotta helyi rangidőse

Cortilliari, Nilea
altengernagy, a szövetségi vezérkar összekötője

Meloni, Laura Serafina dr.
a szövetségi flotta tudományos szakértője

Kuchera, Emil Anton
őrnagy, a szövetségi flotta mélyűri felderítője

Farrell, Milton Walter Jr.
tanácsos, a honi adminisztráció képviselője

Lokarim, Avram Ben
direktor, a honi adminisztráció biztonsági szolgálatának főnöke

U'khal, Mon Tum Harnegrih
nagykövet, a kariak gyülekezetek szószólója

időindex 1301.1335

KUCHERA: Miért van az az érzésem, hogy ez nem szabvány meghallgatás?

LOKARIM: Mert jobb a szimata, mint bárkié a határvidéken… feltettesi és pártfogói szerint legalábbis.

KUCHERA: (Garnerhez) Bajban vagyok, Jack?

GARNER: Ne aggódj. Több közöd van az ügyhöz, mint bármelyikünknek, ezért is raszoktodunk hozzá, hogy jelen lehess. Maga a történet szigorúan véve nem rólad szól.

FARRELL: "Szigorúan véve." Ez elég esetleges meghatározás, nem gondolják?

GARNER: A meghatározás az ón szakterülete, tanácsos. Mi problémákkal és megoldásokkal dolgozunk… és hiszi vagy sem, nyugodtan ránk hagyhatja mindkettőt.

FARRELL: Miért ilyen ellenséges? Nem a mágam jószántából vagyok itt, ne feledje. Választok milliárdjait képviselem, akik…

CORTILLIARI: …valószínűleg sosem szereznek tudomást a történtekről. Ez nem támogatói összejövetel vagy nyilvános vitafórum, uram. Javaslom, hagyjuk a porhintést, és térjünk a lényegre.

FARRELL: Ha ez a kívánsága…

STOME: Ez valamennyiünk kívánsága, Milt. Meggyőződésünk, hogy ez szolgálja a leghatékonyabban mindkét adminisztráció érdekeit.

FARRELL: Száz százalékig egyetértek, uram. Engedelmével át is adom a terepet a hozzáértőknek. Mr. Lokarim, ha lenne szíves…

LOKARIM: Köszönöm, tanácsos. (körülpillant) Hölgyeim és uraim! Merőben szokatlan problémával kerültünk szembe, így kezdeskor sem hagyatkozhatnak bevett megoldásokra. Legfontosabb feladatunk, hogy kizárjuk, de legalábbis a minimumra csökkentsük az ismétlődés esélyét, mivel ez a birtokunkba került információk szerint… (a megfelelő kifejezést keresi) …közvetlenül fenyegetné a világállam, a kolóniaszövetség és az általa képviselt civilizációk biztonságát. A tények tisztázása mellett elkerülhetetlen a személyes felelősség feltárása és a szükséges következtetések levonása is – ehhez kérem a jelenlévők együttműködését. (Kucherához) Kész válaszolni a kérdéseimre, őrnagy?

KUCHERA: Természetesen.

LOKARIM: Akkor lássuk. (jegyzeteibe mélyed) Ön tapasztalt felderítő. Tagja volt a 2111 novemberében útnak indító első fényúrat-expedíciónak. Részt vett az Alfa és Béta naprendszerek felkérképezésében, utóbb a Leviatánnak keresztelt földönkívüli objektum felfedezésében is. Pontos ez így?

KUCHERA: Igen, uram.

LOKARIM: Ön talált rá arra a hullámformára, mely lehetővé tette a földönkívüli objektum megközelítését, és solon megfigyelőként való azonosítását.

KUCHERA: Helyesebb úgy fogalmazni, hogy

nekem sikerült összeállítanom a helyes hullámformát azokból a töredékekből, melyeket néhai felettesem, Szergej Artemov rögzített a Föld és a Mars háborját megelőző évben. Eredetileg vonatkozó elméletét már nem maradt ideje igazolni, és én sem mentem volna sokra Jack… azaz Garner altengernagy segítsége nélkül.

LOKARIM: Ön túlontúl szerény.

KUCHERA: (mosolyog) Meglehet, de ne terjessze. Még kisebbségben maradna a véleményével.

LOKARIM: Ön évekig követte az Artemov által feltételezett földönkívüli behatolók nyomát, és a Határvidéki háború idején egy másodikat, később Fantomnak keresztelt objektumot is sikerült azonosítania.

KUCHERA: Valóban.

LOKARIM: Ez utóbbival, miután ellenséges mivoltja bebizonyosodott, ugyancsak Ön számolt le a Határvidéki háború végnapjaiban.

KUCHERA: A munka nehezét a Piscis Austrini rendszerében észlelt fekete lyuk végezte. A Fantom támadása a Leviatán fedélzetén ért, és mert bizonyos nézőpontból az egész emberiséget képviseltem, nem akartam a baj elől jelére odébbállni.

LOKARIM: Tehát maradt… és ha már ott volt, a közreműködéstől sem zárkózott el.

KUCHERA: Felvetettem egy lehetséges útirányt, amivel a solon mesterséges intelligencia a biztonsági korlátok miatt nem számolt. A zsaruforduló itt én javasoltam a rendszerre nyíló féregjárat eseményhorizontja előtt – a többiről az idegen fajok szellemiségében megmutatkozó eltérés gondoskodott. Meloni doktor talító párhuzammal érzékeltette ezt annak idején…

MELONI: A szafari-hasonlatra gondol?

KUCHERA: Persze. Laura kedves… mihez is kezdenék maga nélkül?

LOKARIM: (Melonihoz) Megtenné, hogy feldíézi a lényeget többiek kedvéért?

MELONI: Antilop és gepárd.

LOKARIM: Parancsol?

MELONI: Ez a hasonlat lényege. A solon hajtópikus mindenevő, ellenfele született ragadozó volt. Építői többre tartották a sebességet a kormányozhatóságnál, ami az adott helyzetben nem vált előnyükre. A Leviatán vektort váltott, és sikeresen elkávolodott az eseményhorizonttól – a Fantom átlépte azt, és végleg búcsút mondott az euklidészi világegyetemnek.

LOKARIM: Vagyis megsemmisült.

MELONI: Bizonyos értelemben. Műszereink még mindig érzékelik, és az örökkévalóságig érzékelni fogják; a mi nézőpontunkból örökre befetagyott távozása pillanatában. Látni nem láthatjuk, de tudjuk, mi lesz… illetve *lett* a sorsa: a fekete lyuk gravitációja úgy darálta szét, mint hálaadási pulykát a konyhamalac.

LOKARIM: Roppant képszerű. (körülpillant) Rendelkezünk érdemi taktikai információkkal az ellenséges idegenekről?

KUCHERA: Arctalanok.

LOKARIM: Micsoda?

KUCHERA: A Fantom építői, uram. Magasan fejlett őrjáró faj, a darzokok patrónusa, a solonok ősi ellensége. Kariak szövetségesenik hagyománya szerint az utóbbiaknak miatt tuk kellett távozniuk ebből az űrkörzetből.

MELONI: Az arctalanok állítólag követték őket. Itteni felségjogaikról sem mondtak le persze: darzok bábjaik révén egészen a közelmúltig ellenőrizsük alatt tartották a térséget.

LOKARIM: Nem tartozik a lényeghez, de… nos, önök nem furcsállják, hogy ezek a magasan fejlett, a mi szempontunkból isteni halmú lények bűn-civilizációk megalkotására vesztegetik az idejüket, és flottányi Fantom helyett genetikai úton manipulált hüsevőket küldtek ellenünk?

MELONI: Jogos felvetés… és féló, hogy nem adhatok rá megnyugtató választ. Az arctalanok rejtőzködő hajlama és agresszív természete kettős lelkületű, alighanem civilizációs szinten sebzett lényekre vall. A térség fiatalabb kultúrái közt egyáltalán nem tesznek különbséget: potenciális veszélyforrásnak tekintik valamennyit.

FARRELL: (ég a vágytól, hogy megnyilatkozhasson) Súlyos szavak. De mennyiben vehetők készpénznek a solon ereklyékből, vagy azok révén nyert információk?

MELONI: Még túlétjünk az ereklyevadászat fázisán, tanácsos. Teljes képet persze még ma sem rendelkezünk a két szupercivilizációról, de a kariak archívumok megnyitása óta számos részlet tisztázódott. Komoly áttörést jelentett a tíz-tizenhármas lelet is, melyet az Umarion hetedik…

CORTILLIARI: Laura!

MELONI: Nilea… Józusom, én…

FARRELL: Tíz-tizenhármas lelet? Sose hallottam róla. Beavatnának, kérem?

GARNER: Nem áll módunkban.

FARRELL: (megütődve) Hogyan?

STOME: A vonatkozó kutatási anyagot a legmagasabb szintén titkosítottük, Milt. Hogy megismerhesse, szigorított biztonsági evaluáción kell átesnie, melyre a hatályos törvény szerint csak a Földön van lehetőség.

FARRELL: Egy pillanat. Azt akarja mondani, hogy vége? Hogy nem folytathatjuk, míg be nem mutatok egy hazulról hozott flepnit arról, hogy a részvételem nem jelent biztonsági kockázatot?

CORTILLIARI: Nem egészen. A meghallgatás terv szerint folytatódik… csak magának kell azonnali hatállyal távoznia.

FARRELL: Most viccel, ugye?

CORTILLIARI: Nem szokásom. A szövetségi alkotmány és a szolgálati szabályzat világosan meghatározza mindkettőnk teendőit. Távozik önként, vagy megvárja, míg kivezetteltem?

FARRELL: (Lokarimhoz) Ezt nem tehetik!

LOKARIM: De igen, attól tartok.

FARRELL: (Stome-hoz) Tiltakozom!

STOME: Jegyzőkönyvbe vesszük. Sajnálom, Milt, de nem segíthetek. Még van kötve a kezem.

FARRELL: Maguk…

GARNER: Elvégezzük a munkáját, ne aggódjon. Tisztázzuk a részleteket, ügyelünk a választói érdekekre… még a komműniké is elkészítjük a zugfirkász barátainak, mire a hajója földközelbe ér.

FARRELL: Ez inszinuáció!

STOME: (a kommunikátorba) Farrel tanácsos távozni óhajt. Kísérjék a szállására, gondoskodjanak a kényelméről… és tegyenek róla, hogy elérje a menetrendszerű földi járatot!

FARRELL: (dühöng) Még nem végeztünk, értik? Gondom lesz rá, hogy megfizessenek ezért, maguk (17 másodperc törölve)

időindex 1343.4327

LOKARIM: Szükség volt erre, mondják?

CORTILLIARI: A tanácsos gyenge jellemére és fültől hangrögzítőre való tekintettel mindenképp. Sok időt és energiát elpocsékol, mire kiderül, hogy az Umarion hetedik holdjának megmaradt darabját egy kariak fogadalmi templom alapzata rejti… a tíz-tizenhármas leletre vonatkozó utalások pedig egy olyan adathordozóig fogják elvezetni, mely az általa elkövetett hivatali visszaéléseinek listája mellett csak neveket tartalmaz: azokét, akiket a darzok honvilág elleni támadás időpontjának kiszivárogtatása miatt vesztettünk el a háború utolsó óráiban.

LOKARIM: Gondolják, hogy Farrellnek köze volt…

CORTILLIARI: Tudjuk, hogy köze volt hozzá, uram. Kideríthetitük, honnan szerezte az információit, kinek adta tovább és mennyit nyert bizonyos médiarészvények árfolyamának növekedésén. Vannak tanúink, bizonyítékaink… és fel is használjuk őket, ha a pillanat elérkezik.

LOKARIM: Ez a karrierjébe kerül majd.

STOME: Egyetértek. Ha minden jól megy, a mai volt Herr Farrell utolsó közszereplése – tartoztunk neki annyival, hogy az alkalmat emlékezetessé tegyük.

LOKARIM: (eldhajt) Feltesem, a darzok felségűrben talált idegen létesítményről szóló hírek sem valósak.

GARNER: Téved. Az a lelet nagyon is létezik, de számkód helyett *Walpurgis* kódnéven tartjuk nyilván.

LOKARIM: A kárhozottak éje a germán mitológiában. Mivel szolgált rá a megtisztteltetésre?

CORTILLIARI: Az üzenettel, amit a darzokok legyőzői számára tartogatott… az elsődleges vizsgálat szerint jó háromszázezer éven át. Dolgoltak látszott, de alakulatainkat landolás sakor életre kelt, és halálra rémítette a tengerészgyalogosokat egy idegen monstrum plazmazuhatagra büvölt holoképpel.

LOKARIM: Bámulatos.

GARNER: Az "aggasztó" sokkal találóbb kifejzés. Az a mícsoda beszélt az embereinkhez – a darzok bolynyelv felső regiszterét használta, egy ősi, technikai értelemben kiveszett dialektust, melyet csak a kariakok segítségével tudtunk megfejteni.

LOKARIM: (lassan) Mit mondolt?

GARNER: Kerek perec közölte, hogy megsüthetjük a győzelmünket. Hogy a neheze csak ezután következik, mert mostantól ők maguk az ellenfeleink.

STOME: Igaz vagy sem, úgy döntöttünk, nem kürtöljük világgá a dolgot. Népeink jóvőbe vetett hite megér némi diszkréciót – ezt még azok sem vonják kétségbe, akik a napi gyakorlatban elnézik a Farrell-félék üzelmeit. Apropos Farrell… (Melonihoz) Elsőrangú alakítás, Laura.

MELONI: *Tante grazie*, uram.

STOME: (kihúzza magát) Magunk közt vagyunk, ideje munkához látnunk. Direktor, ha lenne szíves…

LOKARIM: Természetesen. (Kucherához) Térjünk vissza önhöz és munkájához, örnagy. Az imént tisztáztuk, milyen körülmények közt teremtett kapcsolatot a solonokkal…

KUCHERA: Kapcsolatfelvételről beszélni erős túlzás. A Leviatán egyetlen lényegi információt sem adott át. Nem a szavaiból, hanem a tetteiből vontam le a következtetést, hogy a solonok derék fickók lehettek… illetve talán még ma is azok. Nem tudhatom, de remélem. Hasznunkra válna, ha a következő ötven-száz évben összefutnánk velük odakint.

LOKARIM: Ön fenntartás nélkül hisz a solon értelem tisztaságában. Indítékaikat illetően sem táplál kétségeket?

KUCHERA: Az életemet köszönhetem nekik, mint mindenki más a teremben… de a kedvükért sem mondok le az egészséges kétkedés jogáról, ha erre kíváncsi.

LOKARIM: Ne vegye zokon a kérdéseimet, örnagy. Csak elfogultsága mértékéről próbálok képet alkotni.

KUCHERA: Akkor vonja le a következtetéseit, és lépjünk tovább, rendben? Kezd elegem lenni ebből.

GARNER: Kuchera örnagy összhönös tipus, direktor, de ne feledje: szakmai felkészültségét és lojalitását semmi okunk kétségbe vonni.

KUCHERA: (Garnerhez) Értékelem az erőfeszítéseidet, de nem szorulok tűzfedezetre. Egyetlen előírást se szegtem meg, és nem csak a kötelességeimmel, a jogaimmal is tisztában vagyok. Megtudhatnám, mire megki a játék?

GARNER: Hallgass, az istenért! Csak rontasz a helyzeten.

STOME: Egy kis fegyelmet, uraim. (Lokarimhoz) Folytassa!

LOKARIM: Nos… néhány konkrét kérdést szeretnék feltenni egy közelmúltbeli küldetése kapcsán, örnagy.

KUCHERA: Hallgatom.

LOKARIM: Vissza tudja idézni felderítőútját a Tau Quemada rendszerébe?

KUCHERA: (utánagondol) Persze. Tavaly ősszel, szeptember és október fordulóján jártam ott.

LOKARIM: Minden küldetésére ilyen élénken emlékszik?

MELONI: A Tau Quemada nem szokványos rendszer, direktor. Központi csillagpárjának gravitációs egyensúlyát évmilliókkal ezelőtt megbontotta egy óvarobbanás. A hasonlóan deformált párok többsége hamar elpusztul, a Tau Quemada összetevői azonban kiállták a próbát. Napjainkra az ismert világegyetem legszűkebb fizikai kettőset alkotják: tömegközéppontjuktól pár fénypercnyire megrekedve, torz gravitációs terükkel egymásnak feszülve próbálják szétszaggatni és felzabálni egymást. Asztrofizikai szempontból egyedülálló küzdelem az övék – aki egyszer látta, sosem felejti el.

LOKARIM: Értem. (Kucherához) Az ilyen szélsőséges körülmények a legkorszerűbb hajókat és a legtapasztaltabb pilótákat is kemény próbára teszik, nemde, örnagy?

KUCHERA: Elvégetem a feladatomat, ha erre kíváncsi.

LOKARIM: Részletezné?

KUCHERA: Meghatároztam a környezeti paramétereket, valós idejű telemetriával frissítettem a határvidék kartográfiai adatbázisát, és felmértem rendszer gazdasági hasznosításának lehetőségeit.

LOKARIM: Summázná az eredményeket, kérem?

KUCHERA: (unottan) Átípusos kettős ingadozó gravitációs térrel, kiterjedt törmelékmezővel és eltokosodott makro-vakuolákkal. Rossz általthatóság, élénk meteorteverkenység, fokozott sugárzási szintek alfától omegáig. Átlag feletti molekulasűrűség hidrogénből és héliumból; magas koncentráció szénből, argonból és egyéb nehézfémekből. Aktív féregjáratok hiányában tranzitútvonalak átvezetésére alkalmatlan. Kutatása a környezeti kockázat miatt csak feltételesen, bányászata technológiánk jelenlegi szintjén egyáltalán nem javasolt. (tőpreng) Ez minden, azt hiszem.

LOKARIM: Semmi mást, semmi *szokatlant* nem észlelt?

KUCHERA: Most hogy mondja… a szélesvás pásztázás kimutatott pár tonna mesterséges eredetű törmeléket is. Szük parabolapályán sodródott az ikernapok felé, túl gyorsan ahhoz, hogy bármelyik darabjait befoghassam.

LOKARIM: Próbálkozott részletes elemzéssel?

KUCHERA: Előírás szerint.

LOKARIM: És mire jutott?

KUCHERA: A törmelék egy ötven-hetven méter hosszú és tizenöt-húsz méter átmérőjű, arányaihoz képest meglepően csekély tö-

megű objektum maradványa volt. Saját meghajtással rendelkezett, és a széthullását megelőző pillanatokban hármas kozmikus fokozathoz közeli sebességre gyorsult. Nyilván szabadulni akart a rendszer gravitációs kútjából, mikor egy becsapódás elpusztította.

LOKARIM: Mikrometeorit?

KUCHERA: Mikrometeorit, torziós hullám vagy egy nagyobb csoport gázmolekula – se szeri, se száma a lehetőségeknek. Ilyen sebességek mellett mindenek szerencsés kimenetelű ütközések.

LOKARIM: Fegyvergyilemzőket nem észlelt?

KUCHERA: Gyakran előfordul, hogy olyasmit észlelünk, ami akár fegyverjellemző is lehetne, de a jelentésünkben ritkán teszünk említést róla. A potenciális nyeresség elenyésző a tévedés kockázatához képest.

LOKARIM: A tavaly őszi ilyen eset volt?

KUCHERA: Emlékeim szerint.

LOKARIM: Köszönöm, örnagy. Befejezésül egy kevéssé konkrét, de annál lényegesebb kérdés: mit tett volna, ha törmelék helyett egy sértetlen objektumot észlel? Egy idegen hajót, melynek solon eredetét ismételt keresztpróbák igazolják?

KUCHERA: (meghökken) Nos… nyilván fontolóra veszem a befogását.

LOKARIM: A nyilvánvaló kockázat ellenére?

KUCHERA: Vannak esetek, mikor a kockázat törpül el a potenciális nyereséghez képest.

LOKARIM: Kifejtené?

KUCHERA: A közelmúltban elért áttörés dacára sem tudunk eleget a solonokról. Emlékhelyeik többsége a módszeres darzok rombolás áldozata lett, az utolsó kettőt maga a Leviatán pusztította el ürkörzetünkből való távozása előtt. A fedélzeten rögzített adatok értelmezése meghaladja képességeinket, a kariak szentélyekben őrzött relikviák a válaszok helyett csak a kérdéseket gyarapítják. Egy épen befogott solon hajó, legyen bár több ezer éves, kész kincsesbánya volna. Kilendítene minket a holtpontról. Technológiai forradalmat indítana el, új tudományágakat hívna létre. Századokat lendítene az emberiség fejlődésén… ami, köztünk szólva, jelentősen javítaná esélyeinket az arctalanok elleni küzdelemben.

LOKARIM: Értsük úgy, hogy ha ilyen leletre bukkanna, meg sem állna vele hazáig? Iktmádkozná még a karanténból is, hogy Meloni doktor és távoli rendszerekből ideügyült kollégái mielőbb szemügyre vehessék?

KUCHERA: Ami azt illeti…

U'KHAL: (Lokarimhoz) A válasz irreleváns. Kuchera örnagy sosem találkozott a kapszalával, sosem szállította az Éden bolygóra, így a potenciális következményekért sem terhelő felelősse. Az okságí hurok kisimult; ami volt vagy lehetett volna, már csak egy kisértet emlékeiben él. Volt aki volt, állata vagyunk s leszünk mindannyian – erre gondolj, mielőtt nagyságát kétségbe vonod!

LOKARIM: (szárazon) Világaink biztonsága nem filozófiai kérdés, excellenciás uram.

U'KHAL: Ahogy létünk teljességét sem fogják át a rideg protokollok, melyekkel a rendszerező elme önnön páría voltát leplezi. A tények összessége nem vége, kezdete csupán az igazságnak… s mert fajtád az előbbit jobban tiszteli, kormányom úgy döntött, bőségel ellát velük. (fekete tokozású, sárgával csíkozott modult helyez az asztalra) Gyülekezteink közös akarata volt, hogy a kísértet hagyatékát, mely tudományos és politikai körökben oly nagy riadalmat keltett, személyesen adjam át Kuchera örnagynak. Úgy ítélték, szüksége lesz rá becsülete védelmében… és nem is tévedtek, azt hiszem.

LOKARIM: Legyen. (Kucherához) Azonosítaná ezt a tárgyat, örnagy?

KUCHERA: Egy szövetségi felderítőhajó másodlagos adatrögzítője, ha jól látom.

LOKARIM: A biztonsági egység, amit a szargon fekete doboznak nevez?

KUCHERA: Pontosan.

LOKARIM: Megvizsgálná a sorozatszámát is?

KUCHERA: Természetesen. (kézbe veszi a modult) De hisz ez…

LOKARIM: Igen?

KUCHERA: A *Diane* sorozatszáma. Az én hajómé!

GARNER: Elég a cirkuszból. A nagykövetnek igaza van: az örnagy soha…

KUCHERA: (közbevág) Ez valami vicc?

LOKARIM: Nem az, biztosíthatom. A sorozatszám, a burkolatról vett DNS-minták – minden egybevág. A készülék a maga hajójáról származik, és tartalmát kivéve az utolsó molekuláig azonos azzal a másikkal, melynek érintetlenségéről tanúk jelenlétében győződtem meg idefelé jövet.

KUCHERA: Meggyőződött róla, mi? A fenébe is, ez…

U'KHAL: Nem lehetetlen, csupán nagyon valószínűtlen, Kuchera örnagy. Hogyan fordul-

hatott elő mégis? A készülék megadja a választ. A helyiségen ragaszkodnék hozzá, hogy tanúságtételét a jegyzőkönyvhöz csatolják: többet használ majd a karrierjének annál, amennyit fajtársa aggodalma és gyanakvása ártani tud.

LOKARIM: Az őrnagy nem szabhat feltételeket a honi adminisztrációnak!

U'KHAL: Kérdezze a féhérhajút. (Stome-ra mutat) Ő tudja.

STOME: Megalkudtunk a kariakokkal, direktor. Elfogadtuk a feltételeiket, és tartjuk magunkat az egyenességhez, mely a ceresi egyezmény értelmében önt is kötelezi.

LOKARIM: Vádlottra bíró a perdöntő bizonyítékot… ez nem tűt szerencsés megoldás, ha engem kérdeznek.

STOME: (komoran) A kutya se kérdezte, Avram. Azért van itt, hogy feltegye a kérdéseit, levonja a tanulságot, aztán egyszer s mindenkorra tisztázza az őrnagyot a gondatlanság, függelemsértés, esküszegés, hazaárulás és népirtásban való közreműködés vádja alól. Ha az *Ad Valorem* elnevérmnek létezne potenciális hősttetkért járó fokozata, magával tűzetném a mellére – így kényteleh lesz beérni egy bocsánatkéréssel, amit tüstént felajánl neki, miután a mondandóját végighallgatjuk.

KUCHERA: Az *én* mondandómat, uram?

STOME: Akinek személyes naplójegyzeteit a kezében tartja, metafizikai értelemben azonos magával. A készüléket egy fél évszázados kutatóúrtól hazatartó kariak hajó panrancsnoka találta egy távoli naprendszerben, aminek a mi térképeinken még neve és száma sincs. A rutinvizsgálat megállapította, hogy emberi alkotás, a szubatomi jellemzők szintjén azonban olyan eltéréseket produkált a szabványtól, mintha nem tartozna a mi univerzumunkhoz… és a lényeget tekintve pontosan erről van szó. Mire a kariakok hozzánk fordultak, mindent tudtak magáról – a hajójáról, a szokásairól és munkáról, amit az elmúlt másfél évben végzett. Állítottták, hogy információkra a fekete doboz révén tettek szert, és anyányra aggódtak a személyes biztonságáért, hogy kikötöttek: a teljes anyagot csak a maga jelenlétében és hozzájárulásával ismerhetjük meg.

CORTILLIARI: Utaltak rá, hogy ha nemet mondunk, a szövetségi médiához fordulnak. Ismernek bennünket annyira, hogy tudják: ezt semmiképp nem kockáztatjuk meg.

KUCHERA: (Ukhalhoz) Figyelmük hálára kötelez, excellenciás uram, de nincsenek titkaim a fajtársaim előtt. Nem tagadhatom meg tőlük az esélyt, hogy teljes képet kapjanak az ügyről… bármi legyen is az. (Meloninak nyújtja az adatrögzítőt) Bírja szóra, Laura! Ez a legtisztább megoldás, azt hiszem.

U'KHAL: Bölcs döntés. Sokan úgy tartják, fajtájuk túl fiatal és értelen az ilyesmihez, de kivételek mindig akadnak… és maga, őrnagy, a legbiztatóbb kivételek közé tartozik. A karián vénséges faj – őseink már akkor a csillagokat számláltk, mikor a maguk Földjének kérge szilárdulni kezdett. A mában élünk és a majdba tekintünk, mint minden eszes lény, de átlátjuk valamennyi voltat, és emlékezünk minden hósi tettre – azokra is, melyek árnylétre ítélteltek a valószínűség sötét oldalán.

KUCHERA: Nem értem.

U'KHAL: Nyílván nem a megfelelő szavakat használtam. Bírom az embernyelv alapvető ismérveit, lineáris időfelfogásukhoz azonban nehezemre esik alkalmazkodni. Érje be annyival, hogy hálára kötelezett minket egy közjeli majdban, mely nincs, és nem is lesz többé. Eltörltetett, hogy a holt élővé, a gyenge erőssé, a holnap világaink közös jussává legyen.

KUCHERA: Még mindig nem világos, attól tartok.

MELONI: (az adatrögzítővel bíbelődik) Oksabbak leszünk, mihelyt elindítjuk a felvételt. Türelem, őrnagy! Csak idő kérdése, ahogy mondani szokás…

II. SZÁMÚ DOKUMENTUM

FEDÉLZETI NAPLÓ
Emil A. Kuchera LSRC őrnagy személyes jegyzeteinek átirata
az LSS Diane (DN/LI 41C) biztonsági adatrögzítője alapján
2116 november-december

2116 november 24
Ravalon rendszer, Kilo Omega szektor zulu 2246

Nevem Emil Anton Kuchera. Szolgálati számom SAI7446573652, az Univerzum Légiójának őrnagyi rangfokozatú felderítője vagyok; a ti szemszögetekből valószínűleg csak voltam, de sosem lehet tudni… és számítok rám számít már, azt hiszem. Ha élnek még páran az enyémek közül, és kézhez kapják ezt a felvételt, tudni fogják, mihez kezdjenek az adatainmal. A többieket nyilván ezek érdeklik legkevésbé. Az ő kedvükért teszem hozzá, hogy a Föld nevű polgárohajó naplói uralkodó fajának tagja vagyok; melegvérű, elevenszülő, hátsó végtagpárjara emelkedve járó mindenevő, aki utolsó pihenési ciklusa óta öt-hat centiliternyi magas alkoholtartalmú idegi szupresszivet fogyasztott el.Hogy ezzel sülyosan vétek a szolgálati szabályzat ellen, sosem izgatott, és maholnap elméleti jelentőségét is elveszíti. Ha ugyan el nem veszítette máris anélkül, hogy észrevettem volna… hisz kürtök és harsonák csak filmekben jelzik a dramaturgiailag fontos pillanatokat.

Például azt, mikor az emberiség elbukik, és a hős végrevényesen magára marad az ellenséges univerzumban.

Valószínűtlen forgatókönyv, elismerem, de az élettől, aki szemrebbenés nélkül dönti sírba anyádat a tizenegyedik születésnapodon, téged meg, mikor felhányorgatod, olyan erővel vág szájon egy retkes borlabdával, hogy csillagok helyett komplett galaxisokat látsz, kitelik ez az aljasság is.

A rádió néma volt, mikor kikapcsoltam, és most már akkor sem venném hasznát, ha nem tartanám használatlától. Rég kikerültem a civil adók hatósugarából, és sorra elvesztem a többit is, mire elérem az emberiség új határvidékét a nagy ismeretlentől elválaszló határvonalat.

Ha elérem egyáltalán.

Ha nem kerülök két, három vagy még több tűz közé egy csetepatéban, amit Földanyu sópredéke hasonszőrű vetélytársai, idegen civilizácók hírmondói vagy tulajdon gépei elleh viv. Ha nem jutok a csendes többség sorsára – a telepesekre akik a mennyországot keresték, de előbb a darzokok, majd saját fajtájuk jóvoltából, a poklot találták meg idekint. A gyengébbek kedvéért ez az a gondolati ösvény, ami az alkoholtartalmú szupresszivekig vezet.

Nem mintha beváltak volna: ha elalszom, újra látom, amire ébren gondolni se bírok többé. Az Éden pusztulását, a társak és barátok vesztét, a bombákat, ahogy alászállnak, hogy láthatártól láthatárig terítsék a hamis hajnalfényt – iszonyatot, amit a solon hagyaték szabadított rám. Ezen a ponton rendszerint felriadok, lihegek egy darabig, aztán csak ülök, és hallgatom a csendet. Közönyös irántam, ahogy az volt mindenki iránt a parttalan időnek abban az utolsó jégkorszaktól múlt keddig (esetleg jövő pénteig) tartó szakaszában, amit a *honyo sapiens* történetének neveznek.

Semmi nesz. Semmi vész.

Történt valami egyáltalán?

Hisz csak mi buktunk el. Hisz büszkeségünkön és hitünkön, birtokainkon és kultúránkon kívül csak szülőbolygónk és jövönk lett oda – mire a nagy felhajtás, a fenébe is?

Ülök a sötétben, és állat-ösztöneimet szabadjára engedve, de nagyon is, emberi konoksággal lapogátózom a többiek, a magamfele túlélők után. Mintha nem tudnám, hogy itt és most csak a legosszabb eshetőségből szabad kiindulni. Abból, hogy én vagyok az utolsó élő ember az univerzumban, és egyedül kell végigcsinálnom mindazt, amit álmatlan éjszakámon elterveztem.

Még nem veszítettünk.

Még van egy dobásom, de ezúttal nem hibázhatok. Ketten maradtunk a nagy csapatból, és nem engedhetünk meg magunknak újabb veszteségeket.

Az *én* halálom után ugyanis menthetetlenül a remény kerülne sorna.

2116 november 25
K'aura zanoxez, Tango Dzéta szektor zulu 2316

Beüzemeltem a nedvesség-visszaforgatót, ami jó esetben egy évig is ellát a túléléshez szükséges ivóvizzel. Navigáció és meghajtás rendben, a szenzorok és kiegészítő rendszerek hibátlanul működnek – a szűk keresztmetszetet a táplálék jelenti.

Édent a szokásos mennyiség húsz százalékával haggtam el. A menekülőkkel zsúfolt konvojok készleteit tovább csökkenteni felesleges lett volna, így inkább a repülési tervet változtattam meg. A Laredo rendszerbe indultam, de elpártolt tőlem a szerencse: az ottani kolóniát, mely rádión teljes feltöltést és fegyveres fedezetet ígért, még aznap lerohanták a Tercier Testvériség kiborg zsoldosai. Az orbitális átrakót szétverték, a férejjárotakat szenzoros aknákkal és vadászrajokkal rakták körül – ha az álcázott hajók bemerészhez is úgy értenének, mint a romboláshoz és a fosztogatáshoz, esélyem se lett volna ellenük.

Szerencsére nem számoltatok a jövetelemre, és a taktikámmal se tudtak mit kezdeni: láthatóan meglepte őket, hogy a vadászaik helyett valaki a korvettjeikre lő. Mikor az első berobbant, észhez térhettek volna, de nem úgy dróztak őket, hogy gondolkozzanak – két teljes vadászrajnak kellett elpusztulnia, mire beláttak, hogy a korvett-törmelék sokkal hatékonyabb fegyver a protonágyúnál, ha a féregjárathoz vezető út tisztára söprése a cél.

Vészhelyzeti üzemmódba kapcsoltam a stoppert, hogy a biztonsági időkorlát a minimumra csökkenjen. Bölcs döntés volt: az eseményhorizont eléréséhez szükséges öt másodpercben majd' száz rakéta startolt rám. Némelyik vakindítás volt, így pár kilométer után ütközött vagy besült, a többi érintőirányban suhant át hűlt helyemen, és gyors rekalibrálás után a kegyelözebbi Tercier cirkáló felé vette az irányt.

A robbanás lökéshulláma a féregjárat túlsó végén kapott el, és olyan erővel taszított vissza a normál térbe, hogy kétszer is kiajultam, mire a hajó egyenesbe került. Az akció mérlege harminc százalékkal csökkent energiaszint és pár sérült burkolatszelvény. Szép teljesítmény egy működelötől, mondaná Garner, de a Tercier Testvériség szemében aligha telt akcionszeretőnek – még egy frakció, melynek bolygóit és járőreit kerülnöm kell.A nap hátralevő részét navigációs számításokkal töltöttem. Ha szerencsém kitart, negyvennyolc órán belül magam mögött hagyom a hóborús zónává vált határvidéket. A túloldalon újra beüzemelem a rádiót – ha bárki is veszi a faradtságot, hogy válaszoljon a hívásra, talán kideríthetem, mi történt Garnerrel és a többiekkel.

A legjobbat kívánom nekik, de a legrosszabbtól tartok: Éden eleste óta folyamatosan hátrálunk, és Földanyu hátsó udvarában, a Gamma és a Béta rendszerekben sincs sok esélyünk a győzelemre. A frakciók előbb-utóbb felmorzsolják utolsó védvonalunkat, felprédálják az emberiség horvilágát, és véget vetnek a rövid életű *Pax Humanának*, amit oly sok veráldozat árán teremtettünk meg idekint. Helyi háborúk és fajirtások kora köszönt be, eltörli civilizációink vívmányait… idővel elmosnak még az emlékét is.

Szörnyű belegondolni, hogy mindezért egyetlen ember felelős – és tovább nont a dolgon, hogy az az ember én magam vagyok.

2116 november 26
Rissim rendszer, Charlie Bravo szektor zulu 1744

Úgy fest, alábecsültem a Tercier Testvériséget. Nem sokat pihenhettek az elmúlt harminchat órában, de pontról pontra megvalósították a legrosszabb forgatókönyvet azok közül, amiket az ideúton kidolgoztam. Sikerült meghatározniuk az útirányomat, és a nyomomat sem veszítették el: mire megközelítettem a határt, már előttem jártak, és egész kis koalíciót hoztak össze a megfékezésemre. Hogy mivel bírták együttműködésre a perem sőpredékét, sosem fog kiderülni, de olyan erőkkel vonulnak fel, mintha egy magányos felderítő helyett a Föld komplett arzenálkészletére vagy a Raki gyökérbazilikájának legszörnyetegebb erejére utaznának. Meglehet, tényleg ilyesmire utaznak, hisz a Tercier kiborg zsoldosai, akiket a Föld-Mars háború kirobbantása miatt máig kóztálat övez, a lényeget tekintve semmiben sem különböznek tőlünk, emberektől: harcolnak, gyilkolnak – és szemrebbenés nélkül hazudnak, ha érdekük úgy kívánja.

Módosítok a közelítés vektorán és a *Diane* tömeg-energia képletén, hogy összezavarjam a gravimetrikus letapogatókat. Az Éden elleni támadások a szakadárok még nem rendelkeztek ilyen eszközzel, de mostanra nyilván rendszerbe állítottak – esetleg tovább is fejlesztették, hogy összes megmaradt trükkömet hatástalanítsák nagyon. A solon technológia nem ismer lehetetlent: ha valamivel előbb kerülünk kapcsolatba, kőburkolótól protonágyúig vezető utunk sem tartott volna tizenkét évnél tovább.

A hajdanvolt szupercivilizáció hagyatéka gyökeresen megváltoztatta az életünket, bár nem azon a módon, ahogy remélték. Birtoklásából több kárunk származott, mint saját tudományunk összes vívmányából együttvéve – ezt mostanra azok is elismerik, akik érkezésekor jóhiszeműen teret engedtek neki. Nincsenek már sokan, ami azt illeti. Stome az Éden ostromakor, Codiaque, Sakuzo és Bauregard a Gammánál veszett oda. Garnernek valahogy sikerült Laurát és a többieket a Bétáig menekítenie – ők, a szerencsés kevesek talán Földanyut is viszontlátják még, mielőtt elvesztik… és elbuknak mind, ha nem marad hely, ahol a lábukat megvethetnék.

Ami engem illet, nem keresek kibúvókat vagy mentségeket. Ártottam az emberiségnek, de nem érzem, hogy vétkeztem vagy hibáztam volna: a következmények ismerete nélkül azt tenném ma is, amit két évvel ezelőtt, azon a bizonyos szeptemberi napon tettem.

Rutin küldetés volt, próbaidős újoncoknak, úrturistáknak való: tizenkét óras bereplés a Tau Quemada rendszerébe, ahol a távmérések ipari mennyiségű jeleztek gáznemű szénhidrogénekből. Tankónyi esete a bolondélt arányának, de akkor és ott örültem neki. Ötödik hónapja jártam a határvidéket, nagyon vágytam már egy kis lazításra – ha mást nem, hogy elvégezhessem a papírmunkát az édeni nagyjavítás előtt.

2113 szeptember 17-én, zulu 1811-kor kelttem át a Veteron-rendszer egyetlen féregjáratán. A célterületet fedélzeti idő szerint 1816-kor értem el: a stopper a külső biztonsági margón, a tömegközéppontlól majd' egy fényévnyire dobott vissza a normál térbe. Hagytam, hadd vacakoljon a közelítési görbével, és közben a fedélzeten a számításokat, mert nagyon nem tetszett, amit odakint láttam. A Tau Quemada csillagai közt évmilliók óta folyik a pankráció: gravitációs áramokkal marcangolják egymást, és mostanra egész rendszerüket teleokádták gáz- meg porkölökkel. A versenyzők nem tehettek arról a perspektívát, amiről unokáink unokáinak is korai lesz álmodozniuk – anyirál a lehetőségekről és a gazdaságosságról.

Már a tizedik percben tudtam, hogy árnyékra vetődtünk, de tudtam azt is, hogy az erről szóló szakvéleményt egzakt megfigyelési adatokkal kell alátámasztanom. Ha spórolok velük, a következő ciklusban új embert küldenek, aztán egy másikat, egy harmadikat – addig erőltetik a dolgot, míg valaki bele nem hal, az pedig könnyen megeshet, ha az ember félvakon, nagyobbrészt műszereire hagyatkozva navigál egy megnyomorítva tajték-zó csillagár körül.

Összetöltem a letapogatási rutint, felrángattam az olommal bélelt alsómat, de az imának csak a felét jutottam el, mikor észrevettem azt a *valamit* odakint.

Napközelből jött, de olyan iszonyú tempóban, hogy azonnal döntenem kellett, öt vagy a repülési tervet kövessem-e. Ellenségemnek se kívánom azt a fél percet, míg kitöltötem az A változatnál, de megérte – a műszerek már ágyorsítás közben ontani kezdték az objektum mesterséges eredetét és Leviatánhoz fűződő rokonságát igazoló adatokat.

Két percen belül szabad szemmel is láthatóvá vált. Értintőarányban távolodott az ikernapoktól, tobozforma teste lilás kisülések csóvájában szelte a gáztenger hullámait. Sokkal kisebb volt a Leviatánnál, de ugyanaz a furán baljós aura övezte: akik építették, merőben idegen elveket vallottak célszerűségről és esztétikáról.

Csináltam egy szűk fordulót és tovább gyorsítottam. Próbáltam rajta maradni, de mire a gravitációs stressz kiverte a biztosítékomat, már tudtam, hogy elveszítem a játszmát. Hátrányom kilométerek helyett évezredekben és tudományos paradigmákban volt mérhető – annyi esélyem se volt megszorítani, mint söröslónak mágnes gyorsvasutat.

A közelségi riadó terített magamhoz az utolsó vektorváltást követő tizedik percben. A toboz még mindig előttem repült, de nem távolodott többé: a hatodik végzetem a számításokat, mert nagyon nem tetszett, amit odakint láttam. A Tau Quemada csillagai közt évmilliók óta folyik a pankráció: gravitációs áramokkal marcangolják egymást, és mostanra egész rendszerüket teleokádták gáz- meg porkölökkel. A versenyzők nem tehettek arról a perspektívát, amiről unokáink unokáinak is korai lesz álmodozniuk – anyirál a lehetőségekről és a gazdaságosságról.

Már a tizedik percben tudtam, hogy árnyékra vetődtünk, de tudtam azt is, hogy az erről szóló szakvéleményt egzakt megfigyelési adatokkal kell alátámasztanom. Ha spórolok velük, a következő ciklusban új embert küldenek, aztán egy másikat, egy harmadikat – addig erőltetik a dolgot, míg valaki bele nem hal, az pedig könnyen megeshet, ha az ember félvakon, nagyobbrészt műszereire hagyatkozva navigál egy megnyomorítva tajték-zó csillagár körül.

Összetöltem a letapogatási rutint, felrángattam az olommal bélelt alsómat, de az imának csak a felét jutottam el, mikor észrevettem azt a *valamit* odakint.

Napközelből jött, de olyan iszonyú tempóban, hogy azonnal döntenem kellett, öt vagy a repülési tervet kövessem-e. Ellenségemnek se kívánom azt a fél percet, míg kitöltötem az A

Sok hülyeséget rordtam össze az elmúlt napokban. Meggondolom, ha ideges vagyok, és rákán van olyan jól okom annak lenni, mint most: hamarosan, talán már holnap megütközöm az emberi felségűr határán gyülekező ellenséggel.

Az érzékelők szakaszos működtetése jó döntésnek bizonyult: ma hajnalban adást fogtam egy fél parszeknyi távolságban járőröző kariak cirkálóról. Harccsoportja részt vett a Raki védelmében, és a világi gyülekezetek végső parancsának engedelmeskedve hüzódott vissza a H'marn nendzser külső jégövezetébe. A kariakok nem tudnak a jelenlétemről: a hidrogén hullámhossza helyett az szilíciumén adnak, a fajtársaikat szállító konvojokat próbálják a megfelelő irányba terelni. Szívem szerint azonnal figyelmeztetném őket a határon gyülekező veszedelemre, de nem tehetem: a küldetés sikerét tenném kockára, ha lemondanék az észrevétlenség előnyéről. A körülmények ismeretében a kariakok nyílván igazat adnának nekem. Amíg én élek, nekik is marad esélyük a visszatérésre... elméletben legalábbis. Ham ha odakint vagy és fogod az adást, tudnod kell: hiszek.

Hiszem, hogy nem érhetünk ilyen dicstelen véget. Kell lennie egy módnak, hogy visszapereljem a végzetről mindazt, amit elvett tőlünk – hogy meg nem történtté tegyem mindazt, ami az elmúlt két évben zúdult ránk. Vedd lelkemet és állj mellém a harcban! Át kell jutnom a blokádon, hogy felkutassam a solon hagyaték gondnokát – az utolsót, akit az ősidők háborúi megkíméltek. Ő, aki elég vén és bölcs ahhoz, hogy ismerje a nyomorúságunkat okozó technológia gyenge pontjait... és talán a megfékezésében is hajlandó lesz segíteni nekünk.Át kell jutnom, hogy esélyt adjak az emberiségnek a folytatásra. Élnem kell, hogy előkerítsem a Leviatánt.

2116 november 28
Achernar rendszer, Eridani Alfa szektor
zulu 0544

Egy órája sincs, hogy végeztem az utolsó ellenőrzéssel, és a *Diane* teljes hosszában lezártam a nyomásálló rekeszfalakat. A fegyverzet fél órája éles, a Tiramon féregjáratán huszonkét perce keltem át – szinkronpályán állok az Achernar hetedik bolygója felett, és barátkozom a gondolattal, hogy a túloldali féregjáratokhoz vezető út életem leghosszabb másfél fényperce lesz.

A passzív észlelések megerősítik, hogy a Tercierek és alkalmi szövetségeseik nem rendelkeznek gravimetrikus érzékelőkkel: ha ismernék a technológiát, nem fáradnának azzal, hogy blokádjukat a körzet összes navigálható féregjáratára kiterjesszék. Itteni főerejük a belső bolygók közt csoportosul – a számítógép tucatnyi rajt azonosított, és rejtett tartalékok jelenlétét sem zárta ki. A hajók többsége ismert típus, de láttam pár szokatlan módosítást és új, de legalábbis újszerűnek ható modellt is. Az utóbbiak némelyike határozott kariak és darzok stílusjegyeket mutat: a solon hagyaték bűvköréből a nálunk ősibb, sőt, a művi úton létrehozott fajok sem képesek kivonni magukat.

Rémisztően vegyes, kevéssé összeszokott társasággal állok szemben, de a feladás egyértelműen nekik kedvez. Turják, hová tartok, mire vagyok képes… és sokan vannak, nagyon sokan.

Kerülnöm kell a nyílt összecsapást, amíg csak lehet: az út nagyobb részét bolygótól bolygóig ostorva, mágneses mezőktől és vándorló hold-árnyékoktól fedezve teszem meg. A *Diane* sebességére és tűzerejére hagyatkozni a repülés utolsó szakaszában sem túl összerzi megoldás, de nincs választásom: a Tercier cirkálótól csak napközben, többszörösen túltöltött hajtóművel és mágneses védőmező mögött lehetek biztonságban.

Hogy meddig, megint más kérdés.

A DN hajóosztály továbbfejlesztett stoppere a leírás szerint húsz-negyven, a gyakorlatban négy-nyolc perc alatt lövi be magának az adatbázisban nem szereplő féregjáratok zárósebességét: ennyi időt kell nyernem, hogy a magam akaratából, egy darabban füstölhessek el az Achernar rendszeréből.

Nem fontos, de érdekes: az ember felségűrének határán izzó csillag neve arabul torkolatot jelent. A helyet, ahol a folyó a tengerbe ér.

zulu 0611

Meghatározatam az ellenség járőreinek útvonalát, prioritást rendeltem a nehézfegyverek célpontjaihoz, és energiatartalékot képeztem az álcázóberendezés számára. Még pár perc, és eljön az időm. Imáim fogytával az emberi kultúra egyéb kincseihez folyamodom, belőlük próbálok erőt meríteni a folytatáshoz – Isten a tudója, így se lesz könnyű a dolog.

Emil Neton Kuchera a nevem, de szólítsatok Butch-nek. Sundance-nak vagy Ismaelnek kedvetek szerint. Glammis vagyok és Cawdor, Tristan és Percival, Kopernik, Bruno, Dyson és Hawking; lennék Conan, Hosszúpuska és Holmes, alkalmanként Batman, Rambo és Lecter is… de Caligula, Timur vagy Hitler sosem. Ember vagyok, Föld bolygó néhai uralkodói fajának tagja – az utolsó, akit milliárdok várnak népe túlvilági tábortüzénél.

És így tovább.

Egy perc múlva aktiválom az elsődleges meghajtást, és belevágok. Minden lámpa zöld. Ha sikerül eljutnom a hatodik bolygóig, újra jelentkezem.

zulu 0701

Pályára álltam a hatodik bolygó sötét oldala felett. Neptun szabású gázóriás, de idefentről alig látni belőle valamit a villámokon kívül: kolmoly vihar dúl a déli féltekéjén.

Napközelében semmi mozgás, a fedélzeten minden lámpa zöld. Ha most…

(11 másodperc szünet)

Semmi vész, csak a 0710-es járőr érkezett korábban. A kétezer kilométeren belül húzott el, de gyorsan távolodik, tehát nem vett észre – eddig jó, ahogy mondani szokás.

Vagy mégsem?

Álcázás aktív, fedélzeti rendszerek hibátlanok – bennem változott meg valami. Még a számítógép a következő navigációs pont meghatározásán dolgozott, elkalandoztam, és egy olyan világban kötöttem ki, ahol küldetések kudarcot vallott. Egy lehetséges jövőben, ahol a féregjárat helyett az Achernar lángpokla nyelt el, és molekulámmal együtt az ember fennmaradásának esélyét is szerteoszlatta. A képzelt nemlét holisztikus állapotában számot vetettem önnön jelentéktelenségemmel, és ráadóbbentem, mi zavart mostanáig.

Megértettem, elmúlt napok őrületében alapvető összefüggések kerültek el a figyelmet – hogy magam sem vagyok mentes a fáltam vesztét okozó kevélység bűnétől, ha azt képzelem, a szakadárok *miattam* vontak össze ilyen komoly erőket idekint.

A Tramini rendszerben fogott adásra, a Rakitól idáig menekült kariak harccsoportra gondoltam, és egyszerre világossá vált, miféle csákmány igéretével birta együttműködésre a helyi sörpedéket a Tercier Testvériség. Ráébredtem, hogy alig öt parszeknyire innét, a H'marn jégövezetének aszteroidáin kariak menekültek tömege rejtőzik – egy hányatott sorsú ősi kultúra hírmondói, akiknek esélyük sincs visszavernі a frakciók támadását, ha az készültellenül éri őket. Egy villanás volt ez egész, de sok mindent a helyére tett: hetek óta nem volt részem ehhez fogható nyugalomban.

Állati énem legyőzetett, a túlélés önző kényszere nem hat rám többé. Mostantól nem azt teszem, amit a szükség diktál, hanem azt, amit gondolkodó és érző lényként helyesnek vélek. Ellenőrzöm az álcázást, aktiválom az elsődleges meghajtórendszert… és amint a *Diane* az ötödik bolygó árnyékába ér, kapcsolatba lépek a hidrogén hullámhosszán sugárzó kariak cirkálóval.

2116 november 30
Névtelen-01 rendszer, Tango Xi szektor
zulu 0834

(fizikailag sérült szegmens)

…a legjobb…

(értelmezhetetlen adatfolyam)

…soha az életben…

(4.22 perc fehér zaj)

…visszavezetni az energiát a hajtóműblokkba. Ha a relék kibírják, jut belőle az alrendszereknek is – ilyen körülmények közt, ilyen eszközökkel szakképzett karbantartók sem tehetnének többet.

Vonalban vagyok még? A diagnosztika szerint igen, de mérget nem vennék rá: túl sok baromságot hordott össze, miután a kóboráram az agyára ment. Fogalmam sincs, mennyit sikerült rögzítenem az elmúlt huszonnégy órában, de ráérő időmben tovább próbálkozom – maradjon valami utánam akkor is, ha a következő támadást már nem élem túl.

Mindenkinek, akit illet.

Két nappal ezelőtt, zulu 0730 magasságában álcázott berepülést hajtottam végre az Achernar rendszerébe, hogy a peremvidéki frakciók blokádján át a senkiföldjére nyíló fé-

regjáratok egyikéig jussak. Mikor nyilvánvalóvá vált, hogy a szakadár flottaösszevonás közvetlenül fenyegeti a szomszédos H'marn rendszerben rejtőző kariak menekültek biztonságát, kapcsolatba léptem korábban részben cirkálójukkal, melyet a támadás várható iránya mellett az ellenséges erők méreteiről és főbb taktikai adatairól is tájékoztattam. E lépéssel felfedtem pozíciómat a Tercier járőrök előtt, és elég támpontot adtam a kiborg elemzőknek ahhoz, hogy útirányomon kívül valószínű úti célomat is meghatározzák. A szakadár flotta tisztán reagált, és átkarolásba kezdett az ötödik bolygó…

(ciklikusan ismétlődő olvasási hiba a szegmensben – TÖRÖLVE)

…abban a hiszemben, hogy új vektorom végpontjában menthetetlenül a napba zuhanok. A haladékot kihasználva tartalékenergiára álltam át, és a fotoszférától negyedmillió kilométerre az elsődleges szenzorokat, majd a fegyvervezérlést is stealth visszaállításnom. A rendszerközi alagúton ekközben újabb kariak cirkálók léptek át, és berepülésemet fedező társaikkal együtt a Tercier csatahajó ellen fordultak. A kiborg vadászok száz*axial* támadtak, és tucatszám hullottak az ionlövegek záporüzsébenka, még a Darzok főrendszer elleni támadáskor sem láttam ehhez foghatót. A kariakok rétegenként hámozták le a csatahajó vadászernyőjét, és koncentrált rakétacsapásokkal semmisítették meg a tűzzónha határa felé oldalazó szakadár korvetteket – saját vezetésegeikkel nem törődve mindent és mindenkit elsöpörtek a H'marnra nyíló feregjárat közeléből.

A napkitörések interferenciája pár percre kiütötte a hosszú távú érzékelőket. Mire visszaálltak, már távolodtam az Achernartól, a Tercier csatahajónak pedig befellegzett: irányithatatlanul zuhant a második bolygó felé, hogy annak orbitális állomását darabokra zúzva a légkör mélyébe vesszen.

Erős kezdés volt, a szakadárok főereje azonban csak most bocsátkozott harcba, és számbeli fölényével eleve kizárta a kariakok számára kedvező végkifejletet. Ezzel ők maguk is tisztában lehettek, mert tüstént megkezdték a visszavonulást a H'marn rendszerébe. Próbáltam megosztani figyelmemet a kormányzás és a csata között, de így sem sikerült elkapnom a pillanatot, mikor az ideiglenes Einstein-Rosen alagutak összeráltak – pillanatokkal azelőtt történhetett, hogy a kariak utódvá a feregjáratot is beroskasztotta maga mögött. Komoly megrázkódtatás volt, így fél percbe is beletelt, mire minden képzeletet felülmúló hatékonyságukkal furcsállani kezdtem... és további kettőbe, hogy megtalálj jam az egyetlen lehetséges magyarázatot.

A H'marn rendszert fenyegető közvetlen veszély elhárult ugyan, a menekültek balsorsát azonban csak elodázni tudtam, megváltoztatni nem: mostanra őket is megfertőzte, és idővel teljesen hatalmába keríti majd a tőlétez érdekében adoptált solon technológia.

A stopper javában kalkulált, a hajtóművek szaztiz százalékon dolgoztak, és az ismeretlenbe vezető feregjáratnál sem járhattam messzebb százezer klikknél, mikor a műszerek újabb, az eddigieknél is hevesebb energia-kitörést észleltek a szakadár centrum szeklórában. A nyomkövetőkön figyeltem az újabb ideiglenes átjáró kialakulását... és összeszerzentem, amiről a dimenziók vonalgása új, sosem látott méretű és formájú gépezeteket okádott a világra. Töprengenem se kellett, miért találom őket olyan torokszorítóan ismerősnek: a Leviatán és a Tau Quemadánál befogott kapszula közeli rokona volt valamennyi.

Felbukkanásuk a szakadárokra is megtette hatását – és még mélyebben érintették őket a rót kvantumvillámok, melyekkel a solon kötelék a kommunikációs kísérletetek viszonozta. Tüzerejük amplitúdója a normál értéknek mincszorosa, a hatás mintegy képzeletet felülmúló pusztítás volt. A hópajzsok átégtek, az átjáróthatatlannak vélt útvözetek papírként hasadtak szét; az átjáró környékét a támadók felbukkanását követő második perc végére szerves és szervetlen törmelék fluorreszkáló felhője borította el.

Mostanra oly közel jártam a kiszemelt feregjárathoz, és oly nyilvánvalóan kívül az összes ismert fegyver lótávolán, hogy nem számítam a veszélyel – a meglepetés volt az első reakcióim, mikor egy kvantumvillám félmilliós kilométer szakadékán és az Achernar fotoszférájan átkigyózva oldalba kapott.

A csapás nem volt olyan súlyos, amilyen lehetett volna, de azért megtette a magáét. A *Diane* hatalmasat rándult, és ki-kihagyó hajtóművel pörgött tovább új, tüzengy fokos szögelhajlású vektorán. Ha az eltérés eléri vagy meghaladja a tizenötöt, az Úristen összes plazmája is kevés lett volna, hogy egyenesbe hozza... és én sem úszom meg szimpla bordarepedéssel az ajkamra tolult pogány búcsúszavakat.

A vészhelyzeti protokoll tucatnyi lökete közül csak kettőről vannak emlékeim – ülésem a harmadikra szakadt ki a padlóból, hogy gyorsvonati sebességgel lódúljon a hátsó fal felé. Sosem érte el, és mire eszméletre tértem, már csak rángatózó végtagjaimat kábelein: lendületét elemésztette a fülkébe tódult, lassan gázbá bomló poliszelatin.

Az eseményhorizontig hátralévő nyolc másodperc egy töredéke is elég lett volna a legyelemdőféshez, a legközelebbi solon azonban nem közvetlen, és nem is tűzelt többé – lassítás nélküli félfordulatot tett inkább, hogy helyet keressen társai közt a legslampoasbb Delta Bal formációban, melyet valaha láttam. Akkor és ott túl kába voltam ahhoz, hogy a mozzanatot jelentőségének megfelelően értékeljem. Az utólagos visszajátszás tette nyilvánvalóvá, hogy a manőver, mellyel a harmadik bolygó felől közelgő Tercier cirkálókat keresztűzbe fogták, egy háromdimenziós feladvány szánandóan kétdimenziós megoldása volt, a fellobbanó pedig olyan hiba, melyet egy maga és emberei biztonságáért aggódó hajóstiszt sosem követ el. Ilyesmire csak az képes, aki nem tart a gravitációs terhelés kínjaitól – aki biztos távolból irányít, és özönvíz előtti sikkjelzőn követi az eseményeket.

Kényszermegoldás volt, nem kétséges: az érintettek a meghajtásra és a fegyverzetre koncentrálva úgy elhanyagoltak a létfenntartás fejlesztését, hogy a nagy kínkeservvel legyártott solon hajókat gyilkosság lett volna emberi személyzettel harcba küldeni. A mohóság és a forráshiány e sajátos elegye csodával határos menekülésemre is életszerű magyarázattal szolgál: a mindenség ama távoli zugában egy seggfej úgy elméreteze a taktikai kijelzőn használt feregjárat-szimbólumot, hogy az jóval az eseményhorizont elérése előtt kitakarta hajóm szenzorjelét társai elől.

Mindez persze csak afféle lépcsőházi okoskodás; akkor és ott csak a túlélés foglalkoztatott. A vezérműhöz küsztam, hogy csalicélokat lőjek ki, de az automatika megakadályozott benne – a feregjárat ekkor tátotia ránk fogatlan száját, hogy az Achernar csataterré vált rendszeréből az ismeretlenbe ragadjon.

Úrrá lettem a rohögés abszurd vágyán, a nyomában támadó émelygéssel azonban nem tudtam mit kezdeni: a polizselatin bombásakor túl sok észter halmozódott fel a fülke levegőjében, és az elégtelen szellőztetéssel karöltve gyengéden, de határozottan kicsapta a biztosítékomat. Hat perccel később térjett eszméletre a vészrendszertől kapott oxigén és a hajótörzset megrázkódtató robbanás – sikeresen megszabadultam a vészfelakon kívül csak az illúzióm bánta, hogy a háborús zónán kívül könnyebb dolgom lesz.

Tartottam tőle, hogy a solon hajók követni próbálnak, és mert fürgeségemre és alkázóképességemre pillanatnyilag nem számíthattam, úgy döntöttem, az ő telemetrás vívohullámokat zavarom meg. Akik elég ostobák ahhoz, hogy a galaxis legfejlettebb harci gépeit leseljetzett berendezésű komköz-pontból irányítsák, az azás rejtjelezésére se fordíthattak túl sok időt.

Nem is fordítottak, ami azt illeti: a szubtéri kapcsolat jéghegynyi színuszhullámai felcsapnak fényév távolából is utat találtak hozzám, és olyan tapinthatóan rajzoltak ki forrásuk pozícióját a téridőben, hogy azt művészet lett volna nem észrevenni... vagy épp elvétení.

A színuszhullám hét perccel és harminckilenc másodperccel később végképp ellapult – ennyi kellett a vívohullámon visszafelé szörföző Tercier rakétának, hogy a célbolygóhoz érjen, és a jól-rosszul álcázott komközpontot (szénhélyzethével és a félteke egész lakosságával együtt) az átlyukasztott geológiai rétegek alól felbuzgó magma poklára küldje. Szinte látam az utángyártott solon hajókat, ahogy átörhetetlen pajzsaik oltalmában, vakon és tehetetlenül sodródnak a nagy büdös semmi felé, de tudtam, hogy nem ez volt az utolsó széria – a következő frakció, mely előállításukra képessé válik, sokkal körültekintőbben jár majd el. És ez csak a kezdet.

Idővel körültekintőek lesznek mindannyian: bolygóról bolygóra járva perzselik fel egymás otthonát, ahogy az Édennel, a Bastiával, a Rakival meg a többivel tették. Szétvernek mindent, ami a létezésnek értelmet ad, a túlélők pedig kirajzanak és tovább küzdenek, míg reaktoraik energiájából futja; míg közeltávol nem marad semmi eleven és elpusztítható. A fejlesztési gráf vadul burjánzó ágai célkövető raketák biztonságával futnak össze a végítéletben… és én vagyok az utolsó, aki tehet valamit ellene.

Az alkoholból kifogytam, de ott a polizselatin: *erre* bomlasztok egyet, azt hiszem.

2116 december 1
Névtelen-01 rendszer, Whiskey Lambda szektor
zulu 2202

Tizenhat órán át gályáztam a szervízalagúton, de megérte: a rendszerek többsége újra működik. Az izolált szekcióban még tart a nyomáspróba, de nem lesz baj, azt hiszem – mindent egybevetve olcsón megúsztam a solon replikákkal való találkozást.

Csinálok egy gyors leltárt, aztán beizzítom a Zeiss-gömböt, és betájolom magam a csillagok viszonylatában – hogy mit kezd a provizórium adatokkal a stopper, csak a következő féregjáratnál derül ki.

Munka után táplálkozás, majd testedzés következett: másfél-két órányi birkózás az édeni invázió rémképeivel alvás ürügyén. Kábé annyira volt pihentető, mint a szkafanderes terepfutás, és ugyanazzal a mélységes, szinte gyermeki álmélkodással riadtam belőle, mint eddig bármikor: *isten az égben, hogy engedhettük idáig fajulni a dolgot?*

A válasz nem is lehetne egyszerűbb: eszünk-ket vette a mohóság. A lehetőségek bűvöletében megfeledkeztünk korlátainkról, a Tau Quemadánál befogott kapszulával potenciális veszélyforrás helyett kozmikus mikulás-csomagként bántunk, és jóval azelőtt osztogatni kezdtük a benne lelt cukorkát, hogy árfalmatlanságáról meggyőződtünk volna.

Pedig milyen ártalmatlannak látszott!

Ártalmatlannak és édesnek, a kifejezés vattacukros értelmében. Túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen, de akkor és ott ez sem számított: a felfedezés mámora csak elméjéjtette meggyőződésünket, hogy ez a legkevesebb, amit a kozmosztól megérdemlünk.

Az elsődleges vizsgálat, melyre Laura Meloni csoportja még a fogadási ceremónia előtt, Éden körül pályán keritett sort, kristályos képletek és nagy atomszámú, nagyobbrészt ismeretlen fémek alkotta térszerkezetet mutatott ki a kapszula belsejében. A szabálytalan időközönként ismétlődő, rácspontról rácspontig ívelő kisüléseket egy szakértő az emberi idegműködés keltette bioáramokkal állította párhuzamba, és nem is járt messze az igazságtól: míg mi ünnepeltünk, a kozmikus páncélburokba zárt micsoda azt tette, amit differenciálattlan neurális gócok vendégségben tenni szoktak: figyelt, agyalt… és alkalmazkodott.

Külső érzékelőinek megjelenéséhez hetven percre, első kompatibilis interfészének kifejlődéséhez három és fél órára volt szüksége. Az újszaka folyamán még bináris rendszerben kommunikált, a hajnaltájt érkező kariak szakértőket már saját nyelvükön köszöntötte… alig egy órával később pedig Földanyu közvéleményét is meghódította azzal az egyszerű mutatvánnyal, hogy a néhai Robin Williams hangján jódoreggelt kívánt.

Mikor az illetékesek rendeltetéséről és további terveiről kérdeztek, pontosan olyan választ kaptak, amilyet hallani szerettek volna – a neurális góc ekkorra teljes értékű neurális hálózat lejlődött, s mert nem szeretnénk a verbális kommunikáció korlátait, óvatos terjeszkedésbe kezdett a vele közvetlen kapcsolatban álló adatátvételi csatornákon át.

Egyetlen célja – feleite fátyolos-bölcs tanárhangján, melyet csak illetékesek jelenlétében használt – továbbadni és gyarapítani az alkotótól nyert tudást.

Földanyu alkalomra összehívott testületei spontán tapsvihararol, a kariak gyülekezetek vénei legünnepélyesebb ümmögésükkel reagáltak a bejelentésre. A darzokok, ha hallották egyáltalán, nyilván a fejtorukat dörzsölgették – minden látható ok nélkül is gyakran tesznek így.

A tudás mindenkié – folytatta a fátyolos-bölcs hang a közelmúlt ama valószínűtlenül távolnak tűnő napján. – A haladás szükségszerű, és nem tűr korlátokat.

Taps, ümmögés, megnyugvás. Mi emberek áldomást is ittunk rá – én Lauránál, Laurával, aki talpig szemüvegben térdelt az ágyon, és egy vérbeli kutató alapossággal hámozta az ezüstpapirt a második pezsgősüvegről. Mire azzal is végeztünk, Éden napja kibukkant a hegyek mögül, hogy barackszín fényébe vonja a beltenger mellékét és a Hawking sugárút hosszában guggoló modhonokat. Ma krátérek szabdalta pusztaság van azon a helyen.

A holnapra, mondta Laura, és nevetett.

Az új világra, mondtam én, és nem nevettem volna, ha tudom, milyen keveset hagy meg nekünk a régiből. Aztán szeretkeztünk, a solon neurális hálózat pedig tovább terjeszkedett az információáramlás csatornáin, és virtuális kiterjedése maximumát elérve aktiválta a fizikai gyarapodás ritmját.

Az anyagából vett minták, melyek legálisan tíz, egyéb módokon jó félszáz bolygó ugyanennyi laboratóriumába találtak utat, gyors növekedésnek indultak, hogy tíz-tizenkét nap alatt az eredetivel egyenértékű neurális gócokká, majd hálózatokká fejlődjenek. Míre a hatóságok észbe kaptak, a jövevény ott volt mindenütt. A megfékezésére tett kísérletek eredménytelenek maradtak, az általa sugalmazott újításoknak nem lehetett egyes feltalálók vagy mérnöki csoportok likvidálásával gátat szabni: túl sok helyen, túl sok változatban tüntek fel ahhoz, hogy nyom nélkül eltűnhessenek.

Az erőszak csak olaj volt a tűzre, a sebtében bevezetett technológiai embargó pedig tovább fokozta a solon hagyaték iránti kereslet. Az első összecsapásra a lelet Édenre érkezését követő harmadik hónapban került sor, az ötödik végére lángban állt az egész határvidék: a frakciók erkölcs, választás vagy vesztenivaló hiján mind nagyobb számban azonosultak a jövevény fejlődésről vallott nézeteivel.

Az Éden lerohanásáig hátralévő hetekben Lauráéknak egyetlen neurális gócot sem sikerült végleg elpusztitaniuk. Utolsó jelentésükben az állt, hogy a solon kompozit minden egyes molekulája őrzi, így szükség esetén újra is teremti a rácsszerkezet korábbi mintázatát. A tudás mindenkié, mondá az úr… és nem spórola az áldozatokkal, hogy igazát bizonyítsa.

Azóta se taps, se hümmögés, és Laura *au champagne* se lesz többé, attól tartok. Ennyit az új világról, a solon hagyatékról és a kozmoszról, amint épp leroja tartozását.

Sokat tanultunk idekint, de elfelejtettük a legfontosabb, az egyetlen valóban univerzális szabályt. Tegyünk hát úgy, mintha nem lenne késő, és mondjuk ki fennhangon, együtt: "Ingyenebéd pediglen nem létezik."

2116 december 5
Névtelen-07 rendszer, Hotel Kappa szektor
zulu 0650

Az idő valahogy gyorsabban telik, mióta száguldozás és lövöldözés helyett újra a munkámra koncentrálhatok.

Végigpásztázom az utamba eső rendszereket, a féregjáratok száma és elhelyezkedése alapján próbálok képet alkotni a régió útvonalhálózatáról, és ellenállok a kísértésnek, hogy közelebbről is szemügyre vegyem a belső bolygók némelyikét: noha nyilvánvalóan életet hordoznak, a részletes adatoknak pillanatnyilag senki nem venné hasznát. Ha hajtóműgyanús energiajellemzőt észlelek, áltcázásba megyek és odébbállok – időm túl drága ahhoz, hogy egyetlen percét is mentegetőzésre vagy baráti csevelyre pazaroljam.

Szántam pár órát a napló átnézésére, hogy szövegét valamivel szalonképesebbé tegyem, de végül semmin, még a legutóbbi bejegyzésen sem változtattam. Az emlékezéssel járó fájdalomnak is megvan a maga haszna. Segít észben tartani, hogy a kozmetikázás itt már nem segít – a kész tények megmásításához sokkal radikálisabb módszerre van szükség.

Ha beválik a számításom, a szómenés lesz a legsúlyosabb vétek, amiért felelnem kell. Ha nem, marad a vigasz, hogy ember létemre mindvégig őszinte voltam. Valahol, valaki által talán a javunkra iratik ez is... de mérget nem vennék rá, ha értik, mire gondolok.

2116 december 7
Névtelen-11 rendszer, Tango Pi szektor
zulu 2129

Mikor a bétai védvonalba való visszavonulás utolsó szakaszában elővezetem neki a Leviatán felkutatásának tervét, Garner hallgatott egy sort, aztán annyit mondott, készítsek listát a szükségleteimről. Nagyvonalú gesztus volt, hisz ő maga sem düskált a készletekben, és meglepő engedékenység a Légió flottájának új rangidősétől: Sakuzo idejében ezzel az elgondolással legfeljebb a fedélzeti fogdáig juthattam volna. Jack persze már jóval azelőtt a cimborám volt, hogy a solon hagyaték tengernagyot csinált belőle: a Határvidéki háború idején nekem jutott a megtisztelтetés, hogy a Mars orbitális kórházából az új határvidék hadműveleti zónájába fuvarozzam. Utazásunk valamivel hosszabbra nyúlt a vártnál, és mára más utakon bár, de fej fej mellett juttatott minket az újabb fordulópontig, ahol – akár az első alkalommal – fajunk sorsáról kellett döntenünk.

Javamra vált, hogy Jack velem volt a Leviatán első megközelítésekor, így olyasmit is láttott, amit Sakuzo soha: látta, mire képesek éles helyzetben a felderítői ösztönök.

Akkori feladatom egyszerű volt a mostanihoz

képest: megtalálni a hullámformát, mely deaktiválja a solon masina fegyverzetét. Tudtam, hogy a válasz az Artemovtól örökölt szekvenciákban keresendő; tudtam, hogy a megoldást véges számú kombinációk egyike jelenti, a kör szükítéséhez azonban Artemov ismereteire és logikájára is szükségem lett volna… s mert őt magát nem hozhattam visszsza az élők sorába, nekem kellett ideiglenesen Artemovva válnom.

A dolog nem olyan képtelenség, amilyennek hangzik: felderítőként lételemem az alkázás, beolvadás és hasonulás. Hogy valakit meggyőzően alakíthass, belülről is a képére kell formálnod magad – ennél csak egy-két lépéssel kell továbbmennied az azonosulás útján ahhoz, hogy a világot is az ő szemével láthasd. Artemov megidézése rutinfeladatnak számított. Kitépőtiszteimként és közvetlen felettesemként jobban ismertem, mint bárkit a Földön – a dolgot szükös időkeret változtatta kihívássá.

A berepülést megelőző tíz-tizenkét percről töredékes emlékeim sem maradtak: Artemov gondolkodott és cselekedett helyettem. Az ő ötlete volt, hogy saját szekvenciáinkat a Thule anomália csatájában rögzített töredékekkel kombináljuk. Ő plántálta belém az eredetije sorsával kapcsolatos kételyeket is, melyek a darzok Armada búvóhelyén át a Fantomig vezettek – szóval meglepően sokat tett az emberiségért ahhoz képest, hogy alig fél órán át, és akkor is csak az én képzeletemben létezett. A küldetés, melyhez Jack hajót és felszerelést adott, sokkal komolyabb kihívást tartogat számomra… és most jött el a megmérettetés ideje.

A Leviatán kész órás a mi lélekvesztőinkhez képest, de porszem csupán a kozmosz végtelenjében, ahová az emberi kíváncsiság elől menekült. Az első pillanattól nyilvánvaló volt, hogy nem kutathatok utána vaktában: hogy esélyem legyen megtalálni, támpontokra van szükségem. Tudnom kell, mit és miért tesz, merre tart, mire készül, és hogy minderről fogalmat alkothassak, megkísérlem a lehetetlent – azt, hogy ember létemre solon mesterséges intelligenciává lényegüljek át.

2116 december 8
Névtelen-12 rendszer, X Ray Epszilon szektor
zulu 0017

A mindenség: rendszer.
Az energia az örök mozgató, az anyag a legfőbb alkotó; e kettő egyensúlya az állandó, mely minden más viszonyításnak értelmet ad.
Ahol energia van, mozgás van. Ahol mozgás van, ott vonzás és taszítás van. Ahol vonzás és taszítás van, ott anyag van. Ahol anyag van, ködök születnek és csillagok.
Ahol anyag van, ott struktúra van. Ahol struktúra van, ott változás van: növekedés és csökkenés, gyarapodás és fogyatkozás. Ahol változás van, az egyszerű struktúrák bonyolult struktúrákká válnak. Azt a struktúrát, mely közvetlenül reagál a változás kényszerére, és javított formában reprodukálja önmagát, életnek nevezzük.
Ahol élet van, ösztön van. Az ösztönből gondolat lesz; ahol gondolat van, tudás, törvény és erkölcs születik. Ahol mindez van, rendszer van, és a végsőkig küzd, hogy fennmaradhasson önmagát.
Anyag vagyok és struktúra, de nem növekszem, és sosem változom. Létező vagyok, de nem élek: ilyennek teremtett a rendszer, melynek rendjét védelmezem.
A galaxis peremvidékének magányos őrszeme, egy lebilincselő nagy birtokosa vagyok. Valahol, talán még ma is vannak, de sosem készülnek többé hozzám hasonlók: alkotórendszerem tárgyi struktúrái, ha léteznek egyáltalán, rég meghaladták a bonyolultság bennem megtestesülő állapotát.
Mikor szolgálatba léptem, a peremvidéken még alig pislákolt az élet. A bolygók sekélyeseiben tengődő azalagok azóta gondolkodó lényekké fejlődtek, meghódítottak otthonuk felszínét és légköreánjait; újabban már a csillagok közé is kinéreszkednek, és mind élénkebb érdeklődést tanúsítanak sajátjuknál fejlettebb rendszerek tárgyi struktúrái iránt.
Rohamos fejlődésük az arcalanok figyeimét sem kerülte el: küldöttnik máris megjelentek, hogy felmérjék az újszülött fajokban lehetőségeket. Megtettem ellenük, amit megtehettem, de magam vagyok, és az erőm is véges – ideje kivonnom magam az események sodrából. Az újszülött értelem fogékony és mohó. Egyedi értelnek a solon tudás befogadására, de mind hevesebben szomjaznak rá. Sosem hagynak békén, ha a közelükben maradok – nem értik, hogy a legapróbb adomány is súlyosan veszélyeztetné kultúrájuk természetes fejlődését.

Axióma: biztonságos helyet kell találnom, ahol nem férnek hozzám.
Kiterjesztés: az újszülött értelem fejlődésének ütemét figyelembe véve a fizikai világegyetem egyetlen pontja sem garantál számomra abszolút biztonságot.
Axióma: amíg része vagyok a fizikai világegyetemnek, fennáll az újszülött értelemmel való kontaktus és a nem kívánt befolyás esetőssége is.
Prioritás: a károkozás valószínűségének minimalizálása a kockázat tényezőinek kiküszöbölésével.
Axióma: aktuális képlet egyetlen kiküszöbölhető kockázati tényezője én magam vagyok.
Axióma: az általam megtestesített kockázati tényező kiküszöböléséhez létállapotom egyszeri, visszafordíthatatlan módosítására van szükség.
Következtetés: meg kell halnom.

(11 másodpercs szünet)

A döntés nyilvánvaló ésszerűsége ellenére sem lehetek biztos a sikerben. Nem élek ugyan, de erős szálakkal kötődöm a létezéshez: alkotóim a megismerés vágyával együtt az önfenntartás ösztönét is belém plántálták. Burkolatomat, mely már a kezdetekkor is szilárd volt, ciklusok százezrei óta edzik a fizikai világegyetem behatásai. Ami nem öl meg, erősebbé tesz – végpusztulásomat csak anyag és energia kivételesen heves kölcsönhatása idézheti elő.
Axióma: a peremvidék csillagai számosak, de túl aprók, hűvösek és kiszámíthatók ahhoz, hogy hasznomra legyenek.
Kiterjesztés: a megoldást beljebb, a nagyobb anyagsűrűségű zónák egyikében kell keresnem.
Potenciális cél: a galaxis bármely kataklizmikus változója.
Optimális cél: a legközelebbi nóva, melyet az újszülött értelem birodalmát átszövő térközi alagutakon át elérhetek.
Rendelkezem ugyan a képességgel, hogy saját átjárókat nyissak, de ezúttal nem használnom: ha egyenes úton közelítek a célhoz, csak megkönnyítem a nyomomban járók dolgát. Nem engedhetem, hogy bárki követsen – létezésem minden pillanata másokat szolgált, halálom hadd legyen csak az enyém.

A mindenség: rendszer.
A csillagok: lázasan lobogó, ködön átderengő, némán vizsláló és vádló szemek.
Elsődleges irányelv: *óvd az életet!*
Másodlagos irányelv: *kerüld a halált!*
Aktuális prioritás: az életre gondolni, míg a halált keresed, és eltitkolni elégedettségedet, mikor megleled a hozzá vezető utat.
Halál ott van, ahol élet volt és lesz, hisz e kettő része mindenségnek. Ahol halál van, ott felédes van; ahol felédes van, béke vár és feloldozás.
Látom a halált.
Csillag a csillagok közül, melyeket oly rég ismerek. Memóriámban őrzöm minden adatát, periódusát és tudom a nevét, mégsem ismerősnek – mintha megváltozott volna attól, hogy a halálomként gondolok rá. Közel van, és mind közelebb kerül. Beteges-rőt fénye betölti gondolataim terét, csalóka nyugalma rég tapasztalt várakozással tölt el. Lázként éget a vágy, hogy ne kelljen csalódnom benne – hogy újabb találkozásunk valóban az utolsó legyen.
A rendszerbe lépek, de nem rontok ajtóstul a házba: biztonságos távolságban várom a kötelező felvillanást. Az ősöreg mira mélyebb rétegeiben felgyúlt plazma feszültsége a négyszázadik ciklus táján éri el maximumát. A vörös glóbusz, melyet mostanra sötét ereztekint szőnek át a sötét anyag egymást keresztező folyamai, lihagyó szívként lüktet… majd ifjonti hévvel izzik fel, és egész uradalmát beteríti levedlett hidrogénhéja cafrangjaival.
Mindent láttam, amit látnom kellett – ideje tennem is azért, hogy a következő kataklizma a veszélyzónán belül érjen.
Bereszkedem ürülge molekulária szintű mintavételet, pusztulásom oka a mira periódusának természetes ingadozása lesz. A küldetés biztonsági margóját az utóbbi tízezer ciklus átlaga alapján határoztam meg, és egyetlen helyértéknyit módosítottam rajta. A tényleges felvillanás így jóval a várható legkorábbi időpont *előtt* fog bekövetkezni. Hogy pontosan mikor, magam sem tudom, így számítani sem számítok rá; végzetem éppoly váratlan lesz, amilyen jelentéktelen a hiba, melyet a siker érdekében azonnal el kell felejtenem.
Ha sikerül, már csak vámom kell – alkotóim mindent elkövettek, hogy megóvjanak az önpusztító döntésektől, de sosem vitatták el tőlem a tévedés jogát.

2116 december 9
Seginus rendszer, Lima Kappa szektor zulu 0915

A szellemidézés úgy kimeríteti, hogy húsz órát aludtam egyvégtében. Mire magamhoz tértem, Leviatán-emlékeim már kezdtek elmosódni – az elsődleges elemzést a hangfelvétel alapján végeztem el, és nem akarom elkiabálni, de megvan, azt hiszem.

Nem is volt olyan nehéz, amilyen lehetett volna: miután meggyőztem magam arról, hogy a Leviatánnak jó oka van a maga alkotta föregjáratok helyett a már meglévőket használni, szükítettem a letapogatás spektrumát… és négy egymást követő rendszerben is sikerült azonosítanom az energiasémát, melyet hajtórendszere hátrahagyott. A solon hagyaték előtti időkben képtelen lettem volna ilyesmire, de őrülni most sem tudok neki: a világvége túl nagy ár egy szájbavert nukleondetektorért, ha engem kérdeznek.

A Zeiss-kompasz mostanra azonosította a szektor főbb állócsillagait, és a térképet is frissítette velük. Miután a Leviatán nyomai egyértelművé tették az útirányát, célja sem volt kétséges többé, hisz az adott égon csak egy Mira típusú változó akad: a Chi Cygni, a legizgalgább vörös óriás a Betelgeuse innenső oldalán. Nem lelkesít a kilátás, hogy követnem kell oda, és nagyon nem mindegy, mennyi időt veszteglenünk bújócskára a rendszeren belül: fogytán az időnk. A katalógus szerint a nóva négyszáznyolc napos periódusa csak a jövő hét közepén ér véget… de hát ugyanez a katalógus volt, mely "egyéb forrásból származó adatok" alapján lajstromba vette, és egy darabig a katonai térképeken is feltüntette a Kripton bolygót, a Yogi-Bubu ikernapokat meg a Port Garfield teherkikötőt. Annak alapján, amit a Mira típusú változókról tudok, a helyzet eleg meleg lesz odabent, de huszonnégy órán át majd csak kibírom valagadtásra, egy hét alatt se megyek többre… következzésképp akár maradhatok is, hogy a Chi Cygni soros dúhrohama mindkettőnket elemésszen.

Növelem a sebességet – pár órát ezzel is nyerhetek –, és imádkozom, hogy igazam legyen. Ha a Leviatán csak fele olyan bölcs és irgalmas, amilyennek hinni szeretném, van még egy esélyünk. Ha tévedek, életbe lép a B terv, de a kedvező végkifejletet ez sem garantálja.

A Mindenhatót ugyanis, a közvélekedéssel ellentétben, még a Leviatánnál is nehezebb lesz előkeríteni idekint.

2116 december 11
Chi Cygni rendszer, Whisky Delta szektor zulu 1848

Ha a Tau Quemada rendszere a pokol tornáca volt, a Chi Cygnié maga a pokol… annak is az alsóbb bugyrai közül való.

A hópajzsokat már a föregjárat túloldalán felhúztam, és maximumra állítottam a magnéses védelmet is: erős napszél és kvadrilliós gauss van odakint. A rendszert felhőként övezõ sötét anyag kirekeszti a csillagok fényét, és művel valamit a mira spektrumával is, mert a vörös óriás minden múló óraval barnábbnak látszik – szar ügy.

Keydek hozzászokni a helyi léptékhez, a változó azonban még mindig ámulattal tölt el. Olyan hatalmas, hogy nem szimplán van, hanem uralkodik, sőt, mintha figyelne is: úgy mered rám az általa kavart ösleves örvényeiből, mint egyszeri hobbitra a tüzes szemgolyó. Lesír róla, hogy vedleni készül; felszínén lilás foltokban út át a hidrogénburkot feszítő örvények heve. Még pár óra a végzetes napszúrásig – a leégésig talán annyi sem.

Ideje belevágni. Átszelem az örvénylő napszelek zónáját, és vörös óriás felé veszem az irányt. Figyelem a burkolat hőmérsékletének lassú emelkedését, és mikor a mutató a zöld tartomány felső határára ér, a tórium hullámhosszára állva sugározni kezdem az Artemovtól örökölt solon hívójelet.

(kimenő HD adatfolyam visszhangja)

KUCHERA: DN Markíll 41C hívja a Leviatánt. Súlyos vészhelyzet, ismétlem, súlyos vészhelyzet állt elő a peremvidéken. Folytatnunk kell az információcserét – ha veszed az adást, kérlek, válaszolj!

(kétszeri ismétlés – redundáns szegmensek TÖRÖLVE)

KUCHERA: (feszülten) Kuchera a Leviatánnak. Érzékeltem a hajtóműved energiamintázatát a föregjárat innensõ oldalán, és megfelelő távolságból a burkolati jellemzőidet is észlelni fogom. Csak idő kérdése, hogy megtaláljalak, és nincs okom a sietségre – *beszélj* hozzám, a fenébe is!

(2.59 perc szürke zaj, majd beérkező HD adatfolyam pingje)

KUCHERA: Leviatán?…

LEVIATÁN: VÉTELEN.

KUCHERA: Ezt örömmel hallom… látni viszont még mindig nem látlak, cimbora. Merre jársz?

LEVIATÁN: A VÁLTOZÓ FOTOSZFÉRÁJÁNAK KÜLSŐ ZÓNÁJÁBAN. AKTUÁLIS PRIORITÁSOK: FELMÉRNI A HIDROGÉNKÖPENY ÁLLAPOTÁT, ÉS MINTÁT VENNI A TÖRÉSEK SÖTÉT PLAZMÁJÁBÓL.

KUCHERA (száraz torokkal) Ez derék, nagyon derék… de nem túl kockázatos vajon?

LEVIATÁN: A KÜLDETÉS IDŐRENDJÉT A VÁLTOZÓ PERIÓDUSÁNAK ISMERETÉBEN, A BIZTONSÁGI PARAMÉTEREK MEGSZEMENŐ FIGYELEMBEVÉTELÉVEL HATÁROZTAM MEG.

KUCHERA: Vagyis a látszat ellenére tökéletes biztonságban vagyunk idebent. Remek! Tartsd a pozíciódat, nemsokára ott leszek.

LEVIATÁN: NEGATÍV. HAJÓD BURKOLATI SZILÁRDSÁGA HŐVÉDELME ELÉGTELEN; NEM ALKALMAS A FOTOSZFÉRA MEGKÖZELÍTÉSÉRE.

KUCHERA: Vagyis mihamarabb szót kell értenünk, nemde? Feltéve, hogy nem akarsz szünetet tartani és kijönni inkább, hogy árnyékosabb helyen keressünk.

LEVIATÁN: NEGATÍV. PRIORITÁSAIM VILÁGOSAK, ÉS EGYÉRTELMŰ AZ AKARATOM IS: NE KÖZELÍTS A VÁLTOZÓHOZ, ÉS HALADÉKTALANUL TÁVOZZ A RENDSZERBŐL!

KUCHERA (megfeptést színlel) Értsem úgy, hogy nem voltál egészen őszinte az imént? Hogy bizonyos kockázati tényezőkre *elfelejtetted* felhívni a figyelmemet?

LEVIATÁN: HAGYD ABBA. HAGYD ABBA ÉS FORDULJ VISSZA, MIELŐTT…

KUCHERA: (a kiírásokra figyel) Késő. Hogy téged mi hozott a rendszerbe, mindkettőnk számára nyilvánvaló, de mostantól számomra is csak egy kiút létezik: a föregjárat, amit a lobbanásig hátrálévő percekben nyitsz… *(kimenő HD adatcsomag visszhangja)* …ezekre a téridő-koordinátákra.

LEVIATÁN: NEM KÉNYSZERÍTHETSZ.

KUCHERA: Valóban. Dönthetsz úgy is, hogy a gyomrodban cipelsz ki, de akkor a fejed se marad a sütőben… visszadugni pedig éppúgy képtelen lennél, mint tétlenül végignézni, ahogy odakozmálok, igaz-e, te elfuserált vilanypásztor? Hogy miért akarsz meghalni ahelyett, hogy a hazavezetõ utat keresnéd, a te dolgod, de nem szállhatsz ki, míg meg nem adod nekem az esélyt, amivel a Fantom-bahell óta tartozol. (nehezen lélegzik) Szükségem van rá, hogy helyrehozzam mindazt, amit… adakozó kedvű… kollégád jóvoltából olyan végzetesen elcsesztünk. Ha most…

(0.13 perc statikus zörej)

LEVIATÁN: KUCHERA ÓRNAGY?

KUCHERA: (zihál) Semmi vész, csak az egyik regulátor szállt el. A világért sem sürgetnélek… de kezd *** meleg lenni idebent.

LEVIATÁN: VETTEM. A KAPOTT PARAMÉTEREKNEK MEGFELELŐ SZINGULARITÁS KIALAKÍTÁSA FOLYAMATBAN. A BELÉPÉSI PONTOT A LEHETŐ LEGTÁVOLABBRA HELYEZEM A VÁLTOZÓTÓL, A MÁSIK STABILITÁSÁÉRT NEM VÁLLALHATOK GARANCIÁT. TARTSD A SEBESSÉGET, ÉS BÁRMI TÖRTÉNIK, MARADJ VEKTORON: VAKREPÜLÉSBEN IS ELVEZET ODA, AHOVÁ KÍVÁNKOZOL.

KUCHERA: Köszönöm. És sajnálom, hogy így sarokba szorítottalak, de…

LEVIATÁN: AZ AGRESSZIÓ IRRELEVÁNS. AZT TETTED, AMIT TENNED KELLETT, HOGY MINIMALIZÁLD AZ ELUTASÍTÁS KOCKÁZATÁT.

KUCHERA: Ha tudnád, mióta rágódom ezen…

LEVIATÁN: TUDOM. ÉS SOSEM VEZETTELEK VOLNA NYOMRA, HA NEM LENNÉK BIZTOS ABBAN, HOGY EZ AZ EGYETLEN LEHETSÉGES MEGOLDÁS.

KUCHERA: (megütődve) Nyomra vezettél?

LEVIATÁN: AZ ASZTRONÓMIAI BENYOMÁSAID ELMÉLYÍTÉSÉVEL, MELYEKRE TUDATI AZONOSULÁS KÖZBEN TETTÉL SZERT. A MÓDSZERED ENÉLKÜL IS ELÉG HATÉKONY PERSZE… DE FONTOS VOLT, HOGY AZONNAL RÁTALÁLJ A CHI CYGNIRE.

KUCHERA: Ennyit Emil mágus nimbuszáról. Egálban vagyunk, azt hiszem.

LEVIATÁN: EGÁLBAN AKKOR LESZÜNK, HA KI-KI TELJESÍTI A MAGA KÜLDETÉSÉT. HA EGYIKÜNK *MÉG*, MÁSIKUNK *MÁR* NEM LESZ ITT, HOGY A KOCKÁZATI TÉNYEZŐKET TOVÁBB SZAPORÍTSA.

KUCHERA: Nem a kockázat döntötte romba a világot, hanem az a tobozba zárt veszedelem. A neurális oktatógépnek álcázott metavírus, ami előbb a kommunikációs rendszereket, aztán a gondolatokat fertőzi meg, és hónapok alatt évezredek munkáját dönti romba. Hogy a jámbor solonok ilyen alattomos és kegyetlen fegyvert alkottak, még hagyján – de hogy engedhetik szabadon garázdálkodni a galaxisban?

LEVIATÁN: A KESERŰSÉG BESZÉL BELŐLED: CIVILIZÁCIÓ ÉS ROSSZINDULAT EGYMÁST KIZÁRÓ FOGALMAK. AMI ITT TÖRTÉNT, SZERENCSÉTLEN VÉLETLEN VOLT CSUPÁN.

KUCHERA: Testközelből többnek tűnt, ami azt illeti. Égszakadás és földindulás volt, amire az egész életünk ráment. Jelent ez neked valamit egyáltalán?

LEVIATÁN: SEM TÖBBET, SEM KEVESEBBET A VÉGSŐ KUDARCNÁL. AZOK KÖZÉ TARTOZOM, AKIKRE A SOLONOK A NAGY HÁBORÚT KÖVETŐ VÁNDORLÁS IDEJÉN A HASONLÓ VÉLETLENEK KIKÜSZÖBÖLÉSÉT BÍZTÁK. KEVESEN VOLTUNK, DE MOSTANÁIG ÜGY TÜNT, AZ ÖSSZES KÖBOR TECHNOLÓGIAGYÖKÖT SIKERÜLT FELKUTATNIUNK ÉS MEGSEMMISÍTENÜNK. ÖSI ALKOTMÁNYOK LÉVÉN NEM RENDELKEZNEK A MIÉNKHEZ FOGHATÓ ÉRTELEMMEL, DE A MEGMARADÁSHOZ NAGYON ÉRTENEK – ÉS MAKACSUL RAGASZKODNAK HOZZÁ AKKOR IS, HA TUDNÁK, HOGY LÉTEZÉSÜK ÁRTATLAN LÉNYEK MILLIÁRDJAINAK ÉLETÉT VESZÉLYEZTETI.

KUCHERA: Eredetileg… nem pusztításra szánták őket?

LEVIATÁN: A NAGY HÁBORÚ IDEJÉN MENTŐÖVEK VOLTAK. A SOLONOK A PERREM ELSZIGETELT, KIVÉRZETT VAGY MÁS OKBÓL VÉDTELEN CIVILIZÁCIÓI SZÁMÁRA KÉSZÍTETTÉK ŐKET. OLYAN FAJOKNAK, MELYEK E TÁMASZ HIJÁN HARC NÉLKÜL VÁLTAK VOLNA AZ ARCTALANOK PRÉDÁJÁVÁ… ÉS MINDEN KOMPLIKÁCIÓNÁL, JOBBAN RETTEGTEK ATTÓL, HOGY TESTÜK NYERSANYAGGÁ ALACSONYUL BOLYGÓNYI LABORATÓRIUMOKBAN, AHOL A HÓDÍTÓK MÚLT ÉS AKARAT NÉLKÜLI BÁBJAI KÉSZÜLNEK.

KUCHERA: A darzokok?

LEVIATÁN: INKÁBB AZ ELŐDEIK, NETÁN AZOK ELŐDEI. A MÚLT MÉLYSÉGES KÚT, ÓRNAGY, AZ ARCTALANOK PEDIG KÜLÖNÖS ÖRÖMÜKET LELIK AZ EVOLÚCIÓ MEGCSÚFOLÁSÁBAN. NINCS AZ A LÉTEZŐ VAGY ÉLŐ, AKI ÖSSZES KÍSÉRLETÜKET SZÁMON TARTANÁ.

KUCHERA: Újabb ok arra, hogy velem tarts. Élned kell, hogy emlékezz… és másokat is *emlékeztess, a *** istenit!*

LEVIATÁN: SAJNÁLOM.

KUCHERA: Egy francot sajnálod! Nincs elég merszed a felelősséghez, te…

LEVIATÁN: FÉREGJÁRAT ENERGIZÁLÁSA FOLYAMATBAN. KÉT ÉS FÉL PERC AZ ESEMÉNYHORIZONTIG. VIGYÁZZ A FAJTÁDRA, EMBER, ÉS JÁRJ SZERENCSÉVEL. MELLETTED IGAZÁN… ÉLŐNEK ÉREZTEM MAGAM.

Ez volt a végszava.

A stopper sikklejtőjén már ott derengett az átjáró fogatlan szája, a *Diane* fedélzeti kronométere már százhúszról számolta visszafelé a másodperceket, mikor a rozsdaszín derengés bíbor izzásba fordult, majd feloldódott egy szürkön át is vakító villanásban.

Mire lélegzethez jutottam, a rendszer szívében dagadozó kelés helyén új napként tündöklött a Chi Cygni ifjonti ábrázata. Hamis hajnalfényre beragyogta a mindenséget, lesöpörte nyomókvetőmről a Leviatán szenzorjeléit, és kvintillió tonnás hullámíveket ledöntött felém a levedlett burok maradványaiból.

Minden önfegyelmemre szükségem volt, hogy az erősödő ragyogás ellenében is tartsam az irányt, az eseményhorizontot elérve azonban solon jótevőm és svájci stopperem hűvös nyugalma szállt belém. A máltól tegnapba vezető féregjárat megnyílásakor már pillantást sem vesztegettem a közelgő tűzözönre: a *Diane* rendszereit és fegyvertzetét konfigurálta a közelgő megmérettetéshez.

Ami történt, megtörtént, tartja a mondás – de miért kéne mindig így lennie? Úgy döntöttem, változtatok a szabályokon, és a Leviatán áldását adta rá. Tartozom annyival az emlékeknek, hogy kimanőverezzem a buktatót, amin legutóbb átestem, hogy egész fajtámat magammal rántsam a pusztulásba.

Ezúttal másképp lesz.

A dráma eséllyt se kap a kibontakozásra: visszamegyek, és véget vetek neki, mielőtt elkezdődne.

Visszamegyek, és befejezem.

2113 szeptember 17
Tau Quemada rendszer, Foxtrot Omikron szektor
zulu 1639

Rázós átkelésre számítottam, de nem éreztem semmi különöset – olyan simán haladtam a múltba, hogy elmulasztottam még a drámai csúcspontot is, mikor a relativ tegnap szubjektív mává változott vissza. A *Diane* kapcsolatba lépett a határvidék navigációs adatbázisával, és frissítette a fedélzeti kronométert; harsonaszó helyett szintetizált lovassági ébresztő tudatta, hogy az egyszer már elsiratott milliárdok ismét részévé váltak az élők világának.

Érezten valami megkönnyebbülésfélét, de tudtam, hogy veszélyes lenne átadnom magam neki – mindig az, ha a dolog neheze még előtted áll. A körülmények szerencsére kizárták, hogy a rádiót beizzítva sorra hívjam a hamvaikból újjáéledt kollégáit, és Laura, Jack meg a többiek hogyléte felől érdeklődjek: tapasztalatból tudtam, hogy a Tau Quemada egymást szaggató ikernapjai a szubtéri vívóhullámokat sem kímélik.

Beletelt pár percbe, mire kiigazodtam a tényleges szektorelvégén: túl sok időt töltöttem azzal a másikkal, amin a *Diane* lehetséges pályagörbéit és a toboz feltételezett útvonalát próbáltam fedésbe hozni. Majd' minden változatban abból indultam ki, hogy nem egészen ott és akkor lyukadok ki, ahol és amikor szeretnék – a valóság azonban legbonlálotóbb elképzeléseimet is alulmúlta. Alig másfél órám maradt, hogy a háború plazmatengerren át a célzónáig jussak, megsemmisítsem a technocsírát, és 1810-kor érkező másik énem által észrevettlenül távozzak a rendszer egyetlen féregjáratán. Ha az általa rögzített adatok olyan semmitmondóak lesznek, amilyennek a helyi viszonyok miatt lenniük kell, már csak a legközelebbi kolóniát kell elérnünk, hogy végleg kitörjek a képből. A határvidék idealis hely az újrakezdésre: tovább lavírozhatok a történelem oldalvizén anélkül, hogy a fősodor iszapját felkavarnám.

Mármint ha sikerül elejét vennünk a teljes pusztulásnak.

Ha megfékezzük technológiacsírát, mely újszülött kultúrák zsivajára riadt hosszú álmából a Tau Quemada rendszerében, és mostanság rója utolsó próbakörét az ikernapok körül. Indulni készül, hogy azt tegye, amire rendeltetett, és ha rajta áll, másodszor is kiadja jussunkat az orvosságból méreggé lett solon hagyatékból.

Amihez, mondaná Jack Garner, a flottának is lesz egy-két keresetlen szava.

zulu 1737

Huszonkét perc és háromnillió kilométer a célig.

Túljutottam az út háromnegyedén, de semmi okom felélegezni. A sebesség maximális tolóerő mellett is stagnál, ha az előbbiből visszaszaveszek, az utóbbi mereddenek csökkenni fog – ilyen egyszerű a kudarc képlete.

Rengeteg tényező vetem fogyelembe az akció megtervezésekor, de nem számoltam azzal, hogy végig napszél ellen kell repülnöm – se azzal, hogy nyomása olyan iszonyatos lesz, mintha két rumlis törpe helyett a Chi Cygni vörös óriása táplálná bosszúvágyával. Ha ő nyílt utánam, boldog lehet: még pár perc vánszorgás, és újra elveszítem a játszmát.

Egyetlen kerülőút létezik, de nem épp a kisérdőn át vezet, s bár elméletben lehetővé teszi, távolról sem garantálja, hogy sikerül behoznom az elveszteget időt. Nem garantál semmit a hőterheléser, az akut sugárfertőzésen és a szerkezeti károkon kívül – lehetne roszzabb is, ha tekintetbe vesszük, hogy nem elkerülő, banem keresztező pályáról van szó. Egy szük parabolaról, mely a Tau Quemada ikernapjai közt, protuberanciák és állandósult plazmaörvények labirintusán át ível a közös tömegközéppontig, ahol roppant keresztaramokban ütközik a protoanyag, és tiz esetből nyolcban megadja plazmafáklyákon túli vákuumba való visszatéréshez szükséges lendületet.

Ha túlélem, és a *Diane* is harcképes marad, a vártnál is kedvezőbb pozicióba kerülök a túloldalon, és különbözó szögekből majd' három percen át tüzelhetek a technológiagyökre. Hét klikken belülről dögött elektronikával is van esélyem kritikus tálalitra – ha bele nem is dőglik, ellágyul tőle annyira, hogy a bennszülött üdvözlés hagyományos tartozékát, a nyakba akasztott torpedófürtöt se utasítsa el.

Ha ennyi maraszatalas után is menni próbál, jöhet a kés meg a tomahawk. Látnom kell a neuronjait, hogy biztosra mehessek. Áthidalom a félvezetőit, pusztra kézzel tépem ki a

hidraulikus vezérlőjét, megszerzem a skalpját, ha addig élek is… és ha tényleg csak addig élek, könnyű szívvel követem az örök vadászmezőkre, ahol idővel mindenki – még a Leviatán is – megleli övéi tábortüzét.
Fegyverek élesítve, rekeszfalak lezárva, minden lámpa zöld. Vektort váltok, és megkezdem a berepülést. Isten legyen irgalmas hozzánk – mert *ő* a túloldalon semmiképp nem lesz az.

(3.11 perc szürke zaj)

…a két szélső…

(fizikailag károsodott szegmensek – TÖRÖLVE)

…tüzet a fedélzeten. Itt fogok megdögleni, azt hiszem.

(0.36 perc szürke zaj)

…jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amiképp itt a mennyben, azonképp lent a földön is…

zulu 1751

…ak nem képesek leírni. Tudom, hogy örültségnek hangzik, de olykor… főleg a tömegközéppontban… úgy rémlett, nem vagyok egyedül odabent.

zulu 1754

Még mindig nincs teljes kárlistám, de anélkül is tudom, hogy súlyos a helyzet. A meghajtások és a fegyverzeten kívül csak a pár másodlagos szenzor működik… ha nem is feltétlenül úgy, ahogy működnie kéne. Nincs pajzs, nincs kiegyenlítés és folyamatosan csökken az integritás: a kormányfülke falai két perccel azután szálltak el végleg, hogy beöltöztem. A teljes burkolatvesztességet hatvan százalékosra becsülöm: a *Diane* kicsi lett és sebezhető, vezetni meg olyan érzés, mint sprőd gumiszalagokkal egyenesben tartani egy interkontinentális rakétát, aminek székestől az orrára csavaroztak. A stopper látszólag ép, de perifériák nélkül nem vesszük használ… ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy bárhogy végződik a tobozzal való találkozás, *mi* biztosan nem jutunk ki a Tau Quemada rendszeréből.

Ha nem csalódom, erre mondják franciák azt, hogy *szelavi*.

zulu 1758

Megvan; látom a rohadékot.
Messze jár még, de követ létére nagyon gyorsan közeledik, törzse körül tajtékként örvénylenek a gáztenger hullámai. Az utolsó pillanatig hagyom közeledni, mielőtt rágyorsulnék: gyötör az érzés, hogy az a vázig csupaszított tákolmány, mely én büszke *Diane*-em volt valaha, az első plazmafrócsztól darabokra hullhat.
De nem hullik darabokra, és így, tonnákkal megkönnyebbülten a tempót is tartani tudja…
egyelőre.
Utolsó imáimat az ikernapok közt hagytam; ajkaim némán mozognak, ahogy a gyengélkedő szervók célra állítják a lövegeket a vezérsík két oldalán.

KUCHERA: *Nanu-nanu*, te selejt. Ugye örülsz, hogy viszontláthatod Emil bácsit?

Ami azután következik, túl gyorsan megy végbe ahhoz, hogy maradéktalanul számot adhassak róla: a végjátékban nem a tudatos cselekvés, hanem az ösztönök és a reflexek játsszák a főszerepet.
Ahogy a protongyorsítók felpörögnek, a célpont energiasztinje megugrik: a toboz tudatára ébredt jelenlétemnek. Tüzet nyitok rá, és a záródó primer eseélyablakon át négyszer is sikerül eltalálnom. Az első hatásereit, a többi zárt és elreteszelt kapukat dönget: a toboz adaptív önvédelmi rendszere módosította a burkolat szerkezetét. Túl masszív ahhoz, hogy puszta hőközléssel bontsam meg, és érzem, hogy a torpedófürtjei se mennék többre – ha ráengedem, csak ürügyet adok a technocsírának, hogy pajzsokat emeljen közénk arra a rövid időre, míg sikerül leráznia. Máris fokozza a sebességet, és nagy energiájú ECM impulzusokkal bombáz minden hullámsávon: ha lenne még lőelemképzőm, mostantól semmiképp nem venném használt.
Ütközésig nyomom a gázadagolót, és úrrúhám szigetelőrétegén át is érzem a végsőkig terhelt hajóvaz remegését. A *Diane* kiemelkedően jól összerakott darabja egy remek szériának, de jelenlegi állapotában több bem telik tőle – *ezt* az iramot már csak pillanatokig tudja tartani.

Eljött a kés meg a tomahawk ideje.
Kezem a felismeréssel egyidőben mozdul: akitiválja a végső, biztonsági okokból tisztán mechanikus elemekből álló protokollt.
A *Diane* gyomrában, a reaktor idomított pokrán és a szénciox idhavat vérző hűtővezeték erdején túl, a torpedókamra cintermi homályában lapul öseim fegyvere, a selejtes regulátor. A múlt század közepén gyártották az emberiség első, Vickers-Martin-Maybach kooperációban készülő csillaghajója számára, egy Marson történt incidens nyomán azonban végképp lemondtak a használatáról – a kvantumszerkezet szabályozása helyett tudniillik csak annak egyszeri összerántására volt képes. Az így kialakult mikoszkopikus fészgárat alig egyszázad másodpercen át létezett, a bezárulásakor keletkező gravitációs hullám azonban (ahogy a projekt egy meg nem nevezett résztvevője utóbb fogalmazott) "olyan volt, mint egy ideges rándulás a jóisten homlokán." Az ipartörténet e fekete gyönyörszemét az invázió megfelelő felforduláskor kellős közepén vettem meg egy édeni gyűjtőtől, és tűzön-vízen át cipeltem magammal a Légió találkahelyéig, ahol Garner emberei tiltólistás gluonmeghajtással, kariak nyomkövetővel és özönvíz előtti savas detonátorral szereltek fel.
A kezem ügyében tekergő első zsineg megrántása a torpedókamra zsilipjének robbanózárját, a második a regulátort, a harmadik saját katapultülésemet aktiválja. A terhelés kínja csekély a lelkiismeret-furdaláshoz képest, amit a távolodó *Diane* láttán érzek. Autonóm vezérlése tartja az irányt, és folyamatosan tüzel – mindent megtesz, hogy elvonja a toboz figyelmét a valódi fenyegetésről, míg az özönvíz előtti detonátorban lezajlik a kémiai reakció.
A triggerül szolgáló robbanás véget vet a *Diane* kínjainak, és rajtam is hatalmasat taszít. Katapultülésem szaltózva távolodik a pusztulás fellegétől – ezekben a pillanatokban őszintén kívánom, hogy a szállongó roncsdarabok egyike az utamba tévedjen.
A technológiacsírára érzékeli üldözője pusztulását, és csapdától tartva tovább gyorsít, de nincs hová futnia az elemi fizika tomahawkja elől: a regulátor implozójának ütkéshulláma beéri, valódi tobozként morzsolja össze, és ikernapok körüli parabolapályán teríti szét maradványait.
Végzete illetlen, már-már állati kéjérzettel tölt el, és egy örökkévalósággal felérő pillanatra minden gondomat feledteti. Köztük vannak azok a sorkérdések is, melyekkel a diadal egyenes következményeként kell szembenéznem kiégve sodródó katapultülésem ölén.
Az ikernapok gravitációja máris befogott, és folyvást szűkülő spirálpályán pár hét vagy hónap alatt eljuttat addig a pontig, ahol sétkestől lángra lobbanok. Gyakoriak lesznek a napkitörések, sugárzási anomáliák és meteorfelhők is, de számomra egyik sem jelent valódi fenyegetést.
Oxigéntartalékom ugyanis már csak két órára elegendő.

zulu 1912

Még fogok halni.
Nem hittem volna, hogy ennek a mondatnak az éle is elvásik a megszokáson, pedig ez a helyzet: másfél órányi gyakorlás után a pulzusom se ver szaporábban tőle. Nyilván segít valamelyest, hogy a tartalék telepeket fűtés helyett rádiózásra használom – a lassú fagyhalál portfóliója az összes többit maga mögé utasította a lehetséges halálokok számára kirtenderen.
Az ikercsillagok rendszere vételi csákucca, de a hullámsávokon való zongorázásnak is megvannak a maga előnyei. Élményszinten is megélhettem például, amit eddig csak az esemmel tudtam: emberiség megúszta, és mintha mi sem történt volna, tovább hódol szokásos kedvtelléseinek odakint.
Járt itt közülük egy nemrég, valami Kuchera, de nem maradt soká – csak a kötelező programot zavarta le, és anélkül távozott, hogy bármit észrevett volna. Belém botlani kábé annyi esélye volt, mint nekem lyukat rúgni a valóság kárpitján, hogy a résen Laura fürdőszobájába mászhassak át, és idővel, tizenöt, legfeljebb húsz perc múlva, gondolatban sem marad erőm végigjárni az odavezető utat.
Sodródom hát, és egy édeni nosztalgiaadó, a Paradise 4-2 műsorát hallgatom. A zavarok miatt el-elhalkul, egy-egy percre kihagy, de mindig visszatér: Dizzel és Andréval búcsúzik, Frankie és Satchmo hangján szólít egy olyan világból, ahol Elvis mindig király lesz… és a dal is ugyanaz marad, azt hiszem.
Ha még…

(0.22 perc statikus zörej)

...sehol, a következőben már itt állt fölöttem. Fogalmam sincs, honnan jött, és látni is csak annyit látok, hogy nagy és fekete. Intek neki, hogy húzzon a francba – zavarja az adást.

(bejövő HD adatfolyam pingje, majd 0.5 perc fehér zaj)
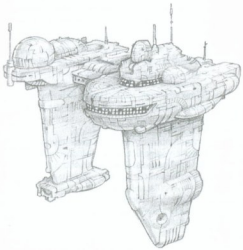
KUCHERA: Hé, ez mi a *** volt? És miért van ilyen sötét?
LEVIATÁN: A TE ÉRDEKEDBEN. AZ EMBERI SZEM HAJSZÁLEREI ROSSZUL TÜRIK AZ ALACSONY HŐMÉRSÉKLETET. EGY DARABIG KÍMÉLNÜNK KELL ŐKET AZ ERŐS INGEREKTŐL.
KUCHERA: Leviatán?
LEVIATÁN: Igen.
KUCHERA: Ne csigázz, kérlek. Te élsz... vagy én vagyok halott?
LEVIATÁN: AZ ELSŐ VÁLTOZAT ELFOGADHATÓ. A CHI CYGNI ENERGIÁJA ELÉGTELENNEK BIZONYULT LÉTÁLLAPOTOM VÉGLEGES MÓDOSÍTÁSÁHOZ.
KUCHERA: Így bízzon az ember fontos munkát egy pulzárra, mi?
LEVIATÁN: EZT NEM TUDOM ÉRTELMEZNI.
KUCHERA: Felejtsd el. A lényeg az, hogy örülök a kudarcodnak, stimmi?
LEVIATÁN: ELLENTMONDÁS.
KUCHERA: Akár a jelenléted.
LEVIATÁN: NEGATÍV. LÉTEZÉSEM KONTINUITÁSÁT REALIZÁLVA CSAK A FÉREGJÁRATOT KELLETT ÚJRANYITNOM A MEGADOTT KOORDINÁTÁKRA.
KUCHERA: És mi van a kockázattal?
LEVIATÁN: GONDOLKOZTAM AZON, AMIT MERSZRŐL ÉS FELELŐSSÉGRŐL LEGUTÓBB MONDTÁL... ÉS ÁRRA JUTOTTAM, HOGY AZ ÚGY, AMIÉRT EGY ELEVEN LÉNY MINDENÉT FELÁLDOZZA, BŐVEN MEGÉR ENNYI KOCKÁZATOT.
KUCHERA: Ezek szerint győztünk.
LEVIATÁN: NÉZŐPONT KÉRDÉSE. MINDEN MEGOLDOTT PROBLÉMÁN TÚL OTT A KÖVETKEZŐ... ÉS KEVÉS PROBLÉMÁRA SZOLGÁL A KOZMOSZ ILYEN KÉZENFEKVŐ MEGOLDÁSSAL.
KUCHERA: Kösz a bókot, te ***.
LEVIATÁN: EZT NEM TUDOM ÉRTELMEZNI.
KUCHERA: Nem érdekes. Mihez fogsz most?
LEVIATÁN: IGYEKSZEM ÚJ ÉRTELMET ADNI A LÉTEZÉSNEK... ÉS AZT REMÉLEM, TE IS SEGÍTESZ BENNE.
KUCHERA: Álmodj tovább, tökös. Most, hogy a Kucheraságot annak a másik fickónak engedtem át, *düskálni* fogok a jobbnál jobb ajánlatokban.
LEVIATÁN: TÉTELESEN?
KUCHERA (sóhajt): Tiéd a menet. De nem mondok igent, míg nem ismerem a részleteket.
LEVIATÁN: FOLYTATJUK TÁRSAIM ÉS A POTENCIÁLIS SZÖVETSÉGESEK UTÁNI KUTATÁST, ÉS HÍRT VISZÜNK A PEREMVIDÉK ÚJSZÜLÖTT CIVILIZÁCIÓIRÓL A SOLON ÚJHAZÁBA.
KUCHERA: *Solon újhaza*. Tetszik a csengése... és a tervedben is látok fantáziát. Kelten a világ ellen, mint a régi szép időkben! (nevet) Oké, Butch, elfogadom az ajánlatot. Vidd a nyerget, menj ki hátul, és várj az istállónál; megyek én is... csak alszom pár órát előbb.
LEVIATÁN: POZITÍV. VISZLÁT AZ ISTÁLLÓNÁL, BUTCH.
KUCHERA: (sóhajt) Majdnem jó... de ne hagyd, hogy bezavarjon az a dolog a két Kucherával. Butch csak egy van, érted?
LEVIATÁN: NEM.
KUCHERA: (félálomban) Sebaj, még csiszolunk rajta. Mára elég, hogy ebben a felállásban *én* Sundance vagyok.